

Είναι κάμποσα που δεν πήγανε καλά στις καταλήψεις των λυκείων. Ή που, τέλος πάντων, μπορούσαν να πάνε καλύτερα. Και βέβαια αλλιώς. Οπότε τώρα έχει μείνει πάλι μια στυφή γεύση πως κράτος, υπουργοί, αστυνομίες, εισαγγελείς, μίντια, γονείς, κόμματα, σκάτα, είναι ανίκητοι. ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ. Απλά (πόσο απλά δηλαδή;) έχουν φαληρήσει τα "κλασικά" εναντίον τους - τα ξέρουν απ' έξω....

Δεν είναι δουλειά μας να κάνουμε υποδείξεις. Ανάθεμα τώρα κι αν οι πονηροί που τρέχουν να "συμβουλέψουν" με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τους μαθητές και τις μαθήτριες έχουν στο μυαλό τους κάτι άλλο από την εύκολλη διαφήμιση των μαγαζιών τους. (Γι' αυτό και τώρα σκυλοτρώνονται μοιράζοντας τα "κέρδη" τους.) Ανάθεμα κι αν θα νοιώθουν έστω και λίγο την γαμημένη πίκρα της ήττας. (Όλοι νικητές θα βγούνε.)

Όποιος κι όποια καταλαβαίνει πως όταν ο πόλεμος ξεκινήσει πραγματικά δεν τελειώνει με μια χαμένη μάχη, ας κρατήσει - γνώμη - τουλάχιστον τα σημαντικά πράγματα που βγήκαν απ' αυτήν την ιστορία.

Νούμερο ένα, και με διαφορά: η παρουσία των μεταναστών μαθητών. Δεν είναι καθόλου εύκολο να είσαι "ξένος" και να βγαίνεις μπροστά. Δείχνει πολλά, είναι μια γερή πέτρα για όλους μας. Οι μετανάστες είναι κάποτε οι άνθρωποι με τις λιγότερες αυταπάτες. Το να πεις, το να πούμε

ένα "αλληλεγγύη στον Περλάλα" είναι μια πρώτη κουβέντα, αλλά δεν φτάνει. Κανονικά - έτσι το καταλαβαίνουμε, μην το πάρει κανείς για "συμβουλή" - μερικές καταλήψεις, και όχι μόνο στο σχολείο του, θα έπρεπε να συνεχίσουν με αίτημα την αποφυλάκισή του. Σαν ένα επιπλέον "μαζί σου" όχι απλά στον x συλληφθέντα, αλλά στον ίδιο και σε κάθε άλλον μετανάστη, οποιασδήποτε ηλικίας, που φτύνει στα μούτρα την καβατζοξεφτίλα, που βγαίνει θυμωμένος από την έρημο της "εξορίας". Που παίζει πραγματικά τον κώλο του: το ξύλο που έφαγε αυτός, επειδή είναι αυτός που είναι, ένας "ξένος" που (μπορεί και να) πετάει πέτρες στην ελληνική αστυνομία λέει πολλά. Για το παρόν και το μέλλον.

Ο κόσμος στα σχολεία αλλιάζει συνέχεια. Το θέμα είναι, ειδικά μετά από μια χαμένη μάχη, πόσο φορτώνει ο καθένας, η καθεμιά. Τα χοντρά περιμένουν μετά τα 18. Πες στρατός, πες δουλειά, πες "καριέρα", πες σχέσεις, πες φράγκα, πες κατανάλωση, πες ότι θες. Όποιοι το κεφάλι δεν σκύψει έχει να δει πολλά. Οι κόντρες περιμένουν. Όπως και οι δρόμοι. Λίγο μίσος παραπάνω, λίγο μίσος στην καρδιά παραπάνω.... αυτό χρειάζεται. Θα χρειαστεί. Και τα υπόλοιπα, τα "αλλιώς" που πρέπει να τα φτιάξουμε.

Ως τώρα (από καλοθθεια κι όχι από συνθήθεια) αποφύγαμε να δώσουμε "διεύθυνση επικοινωνίας" κλπ - και καλά κάναμε. Η άνιση σχέση ανάμεσα σε αυτούς που από κοινού βγάζουν ένα έντυπο και σ' εκείνους που χώρα (;) ο καθένας το διαβάζουν δε σηκώνει εύκολα ανατροπές. Και η κλασική αλληλογραφία δεν είναι καν τέτοια. Ψευδαισθήσεις κοινωνικότητας και δημοσιότητας δημιουργεί μάλλον.

Έτσι βλέπουμε τα πράγματα. Αλλά αυτή είναι η μία πλευρά. Υπάρχει και η άλλη. Η "δική σας" - των αναγνώστών, αναγνώστριάων.

Αν αφαιρέσουμε τους μπάτσους και τους κακεντρέχεις (που αποτελούν για ενόητους λόγους φανατικούς και εμβριθείς ...αναλυτές αυτών που γράφουμε), αν αφαιρέσουμε επίσης τους περιέργους και τους παραστασιακούς καταναλωτές χαρτιού, υποθέτουμε πως απομένουν κάποιοι - κάποιες που έχουν, έχετε, σοβαρούς και ενδιαφέροντες λόγους να διαβάζετε την 3η γενιά. Λόγους τους οποίους έχετε επιπλέον την πολυτέλεια να κρατάτε για τον εαυτό σας - αυτό είναι πράγματι η σιωπηλή ισχύς της ανάγνωσης: δεν εκτίθεται. Αυτό είναι απ' την άλλη η αχίλλειος πτέρνα της: δεν "δίνει λογαριασμό", δεν "ζητάει τα ρέστα"....

Μπορεί να σας φανεί υπερβολικό αλλά ύστερα από ενάμιση χρόνο και 16 τεύχη είμαστε σίγουροι για δύο πράγματα: πρώτον ότι έχετε σαφή γνώμη για την 3η γενιά, και δεύτερον ότι θεωρείτε δευτερεύον το να μας την πείτε.

Όμως ακριβώς ύστερα από τόσο καιρό έχουμε κι εμείς μερικούς προβληματισμούς για την εξέλιξη της 3 γενιάς. Και οι γνώμες σας έχουν την δική τους θέση σ' αυτούς, τώρα. Τις θέλουμε.

Υπάρχουν τρεις, τέσσερεις, πέντε, ή εκατόνπέντε λόγοι να κρατήσετε την πολυτέλεια της απόστασης και της σιωπής σας: η "μετριοφροσύνη", η αναβλητικότητα, η πείση της καθημερινής ζωής... Υπάρχει ένας, μόνο ένας, για τον οποίο θα άξιζε να μας γράψετε τη γνώμη σας: ότι σας ενδιαφέρουν πράγματι αυτές εδώ οι σελίδες. Και ότι με κάποιον τρόπο σας αξίζει η συνενοχή της κριτικής.

Λάβετε εν τω μεταξύ σοβαρά υπόψη σας πως μέσα στις άλλες παραξενιές της αυτή η εφημερίδα δεν φτιάχτηκε για να κυκλοφορεί από αδράνεια, ούτε επειδή μας έλειπε ένας καθρέφτης για να απολαμβάνουμε το είδωλό μας. Δεν είναι η ναρκισσιστική βιτρίνα κάποιου "ιδεολογικού" καταστήματος - είναι, θέλει να είναι, σιλιέτο στη μέση τσέπη της ανταγωνιστικής σκέψης. Και πράξης. Αυτό, αν "βγαίνει" ή όχι, εσείς μπορείτε και πρέπει να το κρίνετε.

Περιμένουμε τις κρίσεις σας. Αρχίστε και τελειώστε όπου νομίζετε - ή, αν θέλετε πιο συγκεκριμένες απορίες μας, πείτε μας τί γνώμη έχετε:

- για την σκοπιμότητα της έκδοσης της 3ης γενιάς
- για την θεματολογία της
- για την ευκολία ή την δυσκολία της ανάγνωσης της.
- οτιδήποτε ακόμα.

Περιμένουμε, αλλά όχι απεριόριστα στο χρόνο: από τώρα ως τα τέλη του Μάη.

Στην ταχυδρομική θυρίδα 34220, Τ.Κ. 10029, Αθήνα.

Δεν θα δημοσιεύσουμε τίποτα. Και δεν θα απαντήσουμε, εκτός αν εσείς θέλετε κάτι τέτοιο (άρα θα βάλετε κάποια διεύθυνση σας). Απλά, καθαρά: θα λάβουμε υπόψη μας τη γνώμη σας. Όσο κάτι τέτοιο είναι εφικτό.

Ελπίζουμε ότι θα μας τιμήσετε. Και ότι θα "εκτεθείτε". Τόσο λίγο, τόσο χρήσιμα.

Τα γραπτά μένουν. Κι αυτό είναι το ελάττωμα του χαρτινού τσίρκου των μμε, σε σχέση με το ηλεκτρονικό: ενώ σαν βαρύ πυροβολικό βλακείας είναι μικρότερης αποτελεσματικότητας, αφήνει τα ίχνη του στο χρόνο. Με δυο λόγια "καρφώνεται", και "καρφώνει" τους χειραγωγούς.

Οι φωτογραφίες της επάνω σειράς είναι οι "κακές": μερικές από εκείνες που διακόσμησαν την έφοδο των (ή μέσω) μήντια το πρώτο δεκαπενθήμερο του Γενάρη εναντίον των μαθητικών καταλήψεων. Σε σχέση με τις "καταστροφές" που κάνουν οι καταλήψεις... Οι φωτογραφίες δημοσιεύτηκαν σε διαφορετικές μέρες και σε δύο διαφορετικές εφημερίδες (τουλάχιστον...) αν και - δεν χρειάζεται να είναι κανείς ντέτεκτιβ! - είναι τραβηγμένες στο ίδιο γραφείο σχολείου. Όσο για το αν είναι "φετεινές", Ε, σκεφτείτε ό,τι νομίζετε... (Την δε σπέκουλα περί καταστροφών, που δεν είναι μονάχα "δυσφημιστική" αλλά και "διδασκική", την έπαιξαν μία δόση μεταξύ 5 και 10 Γενάρη - γύρω από τη λήξη των χριστουγεννιάτικων διακοπών στα σχολεία - για να ξεμπερδεύουν με τις καταλήψεις, την έκαναν αμέσως μετά γαργάρα γιατί οι καταλήψεις ξανααυξήθηκαν, και την ξαναέπιασαν δεύτερο γύρο στο τέλος του μήνα... Ένα δις τις λογάρισε τις ζημιές ένας κανάγιας του ΟΣΚ. Τόσα τους λέει-πουν!)

Οι φωτογραφίες της κάτω σειράς είναι οι "καλές": για κάποιον γαμμένο και καθόλου μυστήριο λόγο όταν είναι να "αποτυπωθεί" ο οπτικός έπαινος προς τους "αγώνες της νεολαίας", τέτοιες φωτογραφίες είναι σπάνιες. Απονέμουν την "δρασιά" και την "αθωότητα" των μαθητών... (ασφαλώς με κάποιο αδιόρατο υπονοούμενο σεξουαλικότητας).

Μόνο που η μαμή αυτών των φωτογραφιών βρίσκεται στον Μάη του '68! (Δεν βρήκαμε την πρωτότυπη, αλλά όλο και κάπου μπορεί να την πετύχετε...). Έτσι εξηγείται και η εμμονή: στην "καλή" τους πλευρά οι μαθητικοί αγώνες (πρέπει να) θυμίζουν τα νιάτα των στελεχών της "πολιτικής" και των "μήντια" - ε, "και με τα κάναμε αυτά"....

Η ΣΥΜΠΙΞΗ ΚΟΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΝ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΠΕΝΔΥΤΕΣ

Των Κ. ΤΣΟΥΠΑΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΣΠ. ΣΤΑΜΟΥ

Οι ξένοι εργάτες μας βάζουν στην ΟΝΕ

Η επίτευξη του αντιπληθωριστικού στόχου για την έναρξη της δραμής στην ΟΝΕ βρίσκεται τώρα στην πρώτη γραμμή του ενδιαφέροντος όχι μόνο της κυβέρνησης αλλά και των διεθνών κεφαλαίων που επενδύονται στην Ελλάδα, ενώ οι ιδιωτικοποιήσεις περνούν σε δεύτερη μοίρα.

...ΕΚ- δήλωση που οργάνωσε η διεθνής τράπεζα J. P. Morgan με θέμα τις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας για την ΟΝΕ... οι ξένοι επενδυτές ενδιαφέρονται να μάθουν αν οι υψηλοί ρυθμοί ανάπτυξης είναι βιώσιμοι... η ελληνική πλευρά υποστήριξε ότι οι ρυθμοί είναι βιώσιμοι αφού... το 10% του εργατικού δυναμικού είναι ξένοι (οικονομικοί πρόσφυγες, που ωθούν τις αμοιβές προς τα κάτω)....

Ελευθεροτυπία 25/1/1999

τα βαλκάνια
δεν θα πνυχάσουν
πριν ο τελευταίος επενδυτής
κρεμαστεί απ' τα άντερα
του τελευταίου πατριώτη

"...Και τώρα διώκεται ο αστυνομικός, που έκανε το ελάχιστο, ενώ ηρωοποιήθηκε ο νεαρός ταραξίας, στην τσάντα του οποίου βρέθηκε ένα χειρούλι λεωφορείου (προφανώς, χερόμοιο ως σιδηροδρομιά) και νεράτσια, αρκετές δηλαδή ενδείξεις της παράνομης δραστηριότητάς του (παράνομη είναι και η κοπή νερατζιών και η απαίτηση χειρούλιαν από λεωφορεία, καθώς και η ρήξη τους). Φυσικά, οι Έλληνες πολίτες διάβησαν ότι ο παρανομών νεαρός... καλώς έγραπτε και δεν παθαίνει τίποτε η προσωπικότητα εκείνων που δέρνει, ή τους σπάει τα αποκνήματα ή τους καίει ζωντανούς, όπως τον αστυνομικό κ. Κώστα Νικολάου, που έγινε παρανάλωμα του πυρός και έπαθε σοβαρά εγκαύματα από τύπους όπως ο νεαρός με την αλογοσορά, που είχε την απρονοησία να του κόψει ο αστυνομικός..."

Οικονομικός Ταχυδρόμος, 4/2/99

Παράλληλημα του Γ. Μαρίνου, μεγαλοϊπτάλληλου του Λαμπράκη, "αρθρογράφου ειδικών αποστολών", ιδεολογικού τζοβένο σε προχωρημένη αρτηριοσκλήρωση. Με το ειδικό βάρος που έχει η άποψή του, τον βάζεις μέσα στον κάδο των σκουπιδιών να τον ζάνεις οδόδρομα, ή δεν τον βάζεις;

ή

...πεθαίνουν σαν τα σκυλιά εκεί που δεν είναι "ξένοι". Οι 45 που εκτελέστηκαν από τους φασίστες του Αρκάν ή/και τους στρατόμπατσους του Μιθόσβετς (και οι δύο φίλοι των ελλήνων...) στο Κόσοσο, έγιναν "θέμα" διεθνώς τόσο όσο χρειαζόταν για να σκηνοθετηθεί η "πίσημη" για "διαπραγματεύσεις", κλπ, κλπ. Στην αρχή είπαν πως τους σκότωσαν οι σέρβοι... ύστερα έφτιαξαν έγκυρες επιτροπές για να "το ψάξουν" το θέμα... ύστερα άρχισαν να έχουν αμφιβολίες... ύστερα οι αμφιβολίες έγιναν περισσότερες γιατί "έλειπαν μερικά στοιχεία", όπως οι κάλυκες ας πούμε... ακόμα πιο μετά άρχισαν να δημοσιοποιούνται σε διάφορες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες "απόρρητες εκθέσεις" ότι μπορεί να είχαν σκοτωθεί μεταξύ τους... ότι "ποιός ξέρει τώρα"... τελικά τα πράγματα ήρθαν ακριβώς εκεί που ήταν χρόνια ολόκληρα στο Σεράγεβο, και την υπόλοιπη Βοσνία, όπου υπήρχαν "βάσιμες υποψίες" της "διεθνούς κοινότητας" ότι οι μουσουλμάνοι αλληλοεξοντώνονται για να τα χρεώνουν στους πολιτισμένους τσέντικ... Εν τέλει υπάρχουν φυσικοί δοσφόνιοι εξ επαφής, και φυσικότεροι δοσφόνιοι από απόσταση. Στο Κόσοσο, όπως και αλλού, τις εκτελέσεις και τα βασανιστήρια τα κάνουν λίγα καθάρματα - και υπάρχουν πολλὰ περισσότερα πίσω τους, σε υψηλά κλιμάκια, σε όλη τον πολιτισμένο κόσμο. Ένα μέρος ενός πολέμου με στόχο το πλανητικό προηταριάτο.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΛΗΘΩΡΙΣΤΕΣ

ΧΑΘΗΚΑΜΕ... ΤΟΣΟ ΚΑΙΡΟ ΟΥΤΕ ΦΩΝΗ, ΟΥΤΕ ΑΚΡΟΑΣΗ...

ΚΑΛΥΤΕΡΑ. ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΟΤΙ "Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΝΤΑΟΥ ΤΖΟΟΥΣ";

ΚΑΛΑ ΠΟΥ ΤΟ 'ΠΕΣ. ΤΙ ΜΑΛΑΚΙΑ ΤΟΥΣ ΕΧΕΙ ΠΙΑΣΕΙ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ 'ΠΑΙΖΟΥΝ";

ΣΙΓΑ! ΑΦΟΥ Η ΜΑΛΑΚΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ, ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΟΥΣ!

"...ΕΚΕΙΝΟ
που μας
λείπει εί-
ναι η
ζωή".
Και πού
πήγε;
Ποιός την
έκλεψε;
Πώς θα
την
πάρουμε
πίσω;

Είναι δυσκολότερο από αόλητο να είναι κανείς 15 ή 19 στις "αναπτυγμένες κοινωνίες". Δυσκολότερο γιατί: Μέσα στους (περισσότερους) ύμνους και στις (λιγότερες) κατάρες για πάρτη της η ψευκή πολιτισμένη εφθρεία στο Βορρά είναι, τουλάχιστον, αυτά τα δύο: αθώα, και εγγυημένη.

Προβλήματα υπάρχουν. *Να μεγαλώσεις σ' έναν κόσμο χωρίς αξίες.* Ποιός το λέει αυτό; Τίποτα έμποροι αξιών. Η σταθερή υπόληψη της οικογένειας και η μίμηση του κόσμου των μεγάλων δείχνουν ότι όσο περισσότερο καταστρέφει κανείς σήμερα, ανοίγοντας τον δρόμο της επιτυχίας του, τόσο περισσότερο "αξία" έχει. Ο συντηρητισμός και ο κομφορμισμός με ή χωρίς αρώματα, η υπακοή με play station ή με C.T.I, ο φόβος και η απάθεια με προσαγωγές ή μετάνοιες δεν έπαψαν ποτέ να γυαλίζουν σαν χρυσάφι. Ο συμβιβασμένος κόσμος χαμογελάει, για να δείχνει ότι μόνο το δόντι του. Αλλά και το πεπτικό του. Δεν είναι αυτό κάτι - με - αξία; Μα ελάτε τώρα: ποιός διαφωνεί;

Προβλήματα υπάρχουν. *Δεν υπάρχει μέλλον.* Αυτό είναι μια παράξενη υπόθεση, πιστέψτε μερικά χιλιάδων κατασκευαστών μέλλοντος. Ότι δεν το δημιουργεί εσύ είναι η ψύχωση των νεοκροζώντανων. Κάτι σαν την "δεύτερη παρουσία". Δεν δημιουργεί μια πόλη - δημιουργεί όμως το πέρασμά σου απ' αυτήν. Η απαίτηση της ζωής δεν είναι ο τόκος. Είναι το παρόν. Κι αυτό με τη σειρά του είναι ζωντανό όσο διαστέλλεται. Είναι ζωντανό όσο είναι α-τελής. Όσο είναι α-τελειώτο.

Δεν είναι το μέλλον που θαλώνει, αλλά οι τρόποι του παρόντος. Ψυχώσεις; Φαντάσματα; Αυθυποβολές; Τίποτ' άλλο. Το παρόν είναι που έγινε μια ασήμαντη ουλή από τα γρονθοκοπήματα του κτες - περασμένου με το μέλλον - ποθούμενο. Το παρόν είναι που έγινε μια συρραφή "αναμνήσεων" και "ονείρων". Το παρόν είναι που έγινε μια συρραφή "χρεών" και "υποσχέσεων". Είτε η ραφή είναι 17 χρονών είτε 117, ζωή επάνω της δεν πιάνει. Η περιέργεια του να υπάρχει γλυστράει στον κατακλιτισμό των επιθυμιών. Και στις άσπες των υποκροώσεων.

Περισσότερο "απαντήσεις" που προηγούνται των "ερωτήσεων" - για να τις προλάβουν και να τις ακυρώσουν, εγκλιρως. Περισσότερο "ήψεις" που προηγούνται των "προβλημάτων". Οι υποσχέσεις παραείναι ραζ για να είναι αληθινές - το να υπάρχει η "θεραπεία" που πάνω της θα προσαρμόσουμε τα πάθη μας σημαίνει πως το μεγαλύτερο κότερο είναι το *αυτονόητο* του κόσμου.

Το αυτονόητο βριόκεται στην *ταυτότητα*. Είναι τόσο - πόσο; Κάτι - τι; Πάντως απαγορεύεται το γίγνεσθαι. Πόσο άσπες από ακαθολάτι σε ακαθολάτι: η σκόλη είναι που υπάρχει, όχι τα τρικλιόματά σου. Κοινωνική ένταξη, κοινωνική αποκατάσταση, κοινωνική ανέλιξη, κοινωνική αναγνώριση, προοπτική, άνοδος, κάθοδος. Η σκόλη υπάρχει - και πρόσεξε: το μόνο που μπορείς να κάνεις με αυτοτέλεια είναι ήθη. Να φας τα μούτρα σου. Αλλά, τουλάχιστον, μπορείς να κάνεις ήθη από το προετοιμασμένο ρεπερτόριο. Ακόμα κι όταν κατακυλώς, μέτρα τη σκόλη. Μέτρα τη γυάλα. Το να καταναλώνεις είναι το αντίθετο του να μεγαλώνεις, παρόλο που αυτό ακριβώς είναι το σλόγκαν: όσο μεγαλώνεις τόσο περισσότερο (μπορεί και) να καταναλώνεις. Όπου να γίνεις μια τεράστια σκούλα με σκατό, που θα περιέβηθον στους επόμενους - τα ακούηκια θα σκαθίθουν μόνο με τα κύτταρά σου. Αυτό το είδος μεγαλώματος είναι το μόνο που δικαιολογείται. Που αναγνωρίζεται. Κουβέντα για το ότι μεγαλώνω σημαίνει ανοίγω....

Όποτε αν το εφηβικό χτυσοκάρι βγάξει και κάτι μεγαλοφυικό, μπροστά στα ράφια της κατανώλης, μπροστά στα κουίζ των προετοιμασμένων απαντήσεων, γίνεται διασκεδαστικό καταθλιπτικό. Δες γύρω: στα 25 ωριμάζει και γυαλίζει ο καθένας. Σαν τις μπανόνες. Που και που σκάει και κανα εργαστήριο γρήγορης ωριμάνσης. Αλλά δεν αλληλίζει τίποτα έτσι.

ΤΟ ΤΙ ΜΑΣ ΛΕΙΠΕΙ ΜΗΝ ΤΟ ΔΕΣ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΣΤΟ ΠΟΥΛΗΣΟΥΝ

Καμιά αμφιβολία, καμιά απορία, καμιά έκπληξη. Μπουκόμω, πάστωμο, γέμισμο. Κάθε ξέφωτο του να γίνεσαι δεν είναι άλλο πια πανηγύρι. Είναι η επόμενη υστεροική τραπεζοκαθισμάτων καφετέριας. "Κάτσε" εδώ - "κάτσε" εκεί - "κάτσε" παρά πέρα. Κάθε ξέφωτο του να γίνεσαι δεν είναι πάθος, είσαι - και άραξε. Πού να διαβίνεις τώρα; Θα υποστείς μόνο τα ήμενάκια σου έξωδα.

Αφού η ασφάλεια είναι το αντίδοτο για τα περάσματα που λείπουν (γιατί δεν εφευρίσκονται), αφού η θρησκεία είναι το να έχεις, να πιάσεις μια θέση, μια οποιαδήποτε γαμημένη θέση τέλους πάντων, αφού η επιταχυνόμενη ακινησία είναι ελκυστική, αποδοτική, δεν έχει και πολύ σημασία αν μια φορά και μόνο ο καθένας ψυκανεμιστεί πως "κάτι δεν πάει καλά". Η αδίστη αίσθηση μιας μυστηριώδους απουσίας, για μια φορά.... Για πρώτη και τελευταία φορά. Μπορεί να είναι καλύτερο αυτό από την απολύτως αθώα μακαριότητα: μαθαίνεις να εκτιμάς τις οιγουριές. Τους γάμους.

Χωρίς την α-τελειότητα εξερεύνηση / εφεύρεση της α-τελείας όλα πάνε λιγότερο ή περισσότερο καλά. Κανονικά. Ακόμα κι αν πότε πότε ακουστούν υπόκοφα συριγγίματα. "Σπάνε νεύρα" - οι άλλοι θα την πληρώσουν από τις ποητισμένες χορδές που εκτοξεύονται στον ορίζοντα....

Όλα πάνε καλά. Χωρίς την περιπέτεια της α-πορίας, και μ' όλα τα άγκη (όλους τους φόβους) καθησθερωμένα μαζί με τις ήψεις και τις απαντήσεις, συμβαίνει τώρα να βρίσκεται κανείς συνέχεια μπροστά σε κάποιο "τέλος". Στριμλώνεται φανερά, σπρώχνει: το μοπιθίλιασμα είναι το έπος της καθημερινής κανονικότητας. Μποπιθίλιασμα ελπίδων στα 17 ή στα 19, μοπιθίλιασμα επιδιώξεων στα 25 ή στα 30, μοπιθίλιασμα κρίσεων στα 40, και πάει... Αλλά τουλάχιστον περνάει ο καιρός.

Περνάει ο καιρός... Αν μπορεί να ονομαστεί έτσι η αθαφισμένη ισορροπία στην κόψη της μεταιοδοξίας των βεβαιοτήτων, των εμπρορευμάτων, των ιδιοκτησιών, των διαστροφών, των εκβιασμών....

Περνάει ο καιρός, και κάθε στιγμή είναι μια υπέροχη ευκαιρία.... Κι αφού αυτό λέγεται "ζωή", αυτό δεν λείπει. Περισσεύει.

Πώς το έγγραψε; Το θέμα δεν είναι αν ζούμε περισσότερο ή λιγότερο καλά. Αλλά ότι ζούμε μ' έναν τρόπο που μας διαφεύγει. Αλλάξτε το "μ' έναν τρόπο". Σ' ένα έγκλημα - είναι πιο σωστό.

Επιθετικός προορισμός γενάρης '99 - τεύχος 1 περιοδική έκδοση ενάντια στην εκπαίδευση

Η ΠΙΣΤΗ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΡΟΣΤΙΑ

ΜΗΝ ΚΑΝΕΙΣ ΚΑΡΙΕΡΑ ΚΑΝΕ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

αστιγός τομέας δέλτα φεβρουάριος 1999 τεύχος 5 από δικτικά

24 σελίδα από την Carthago

ΤΟ ΟΠΙ ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΤΑΝΕ ΣΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΕΠΑΝΑΝΑΝ ΝΑ ΕΛΠΙΖΟΥΝ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ενώ το διανοητικό και συναισθηματικό κενό του να *υπ-ακούς* ζωγραφίζει στο βρώμικο αέρα ένα τεράστιο ΟΝ, μια γιγάντια κατάφαση στις συσκευές - της - επικοινωνίας, κάτι παράξενοι, ασήμαντοι τύποι και τύπες συνομωτούν μπροστά σε παλιωμένες εκδόσεις του Photoshop. Χαρακώνουν τις μηχανές που φτιάχτηκαν για τις καινούργιες "άγιες γραφές" της κατανάλωσης, όπως πριν έναν αιώνα, ενάμισο, δύο; κάτι άλλοι ακραίοι εξέτρεπαν την σκοπιμότητα της εφεύρεσης του Γουτεμβέργιου.

Γιατί δε σαπίζουν όπως όλος ο κόσμος στη γκρίνια, στην αυταρέσκεια, στη μουγκαμάρα, στις άναρθρες κραυγές, στους λυγμούς; Τα μηχανάκια καταμέτρησης της τηλεθέασης δεν τους δίνουν ούτε μία πιθανότητα στο εκατομμύριο να διασχίσουν νικηφόρα τις "επικοινωνιακές" ερήμους του 21ου αιώνα. Αλλά αυτοί δεν καταλαβαίνουν. Γιατί είναι στο δρόμο. Κι εκεί, μα τις χίλιες καλοπεινασμένες συνειδήσεις, τα χειρότερα και τα καλύτερα ακόμα γράφονται. Και γράφουν.

Πώς στο διάολο κουμπώνει αυτή η αναιδής έλλειψη μετριοφροσύνης του να "μοιράζεις" (να μοιράζεσαι δηλαδή...) Χίλια με την αναιδέστερη έλλειψη έπαρσης; Πόσο μακριά μπορούν να φτάσουν χίλια γράμματα κλεισμένα μέσα σε χίλια μπουκάλια ριγμένα στο κοινωνικό αρχιπέλαγος;

Το συλλογικό μας μέλλον σηκώνει τα σεντόνια του, αφήνει ένα ουρλιαχτό, μια πορδή, ένα κλάμα, ένα γέλιο, τανίζεται και ψιθυρίζει: *μάγκες, συνεχίστε...*

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΩΝ ΛΟΓΩΝ

the metropolitan classwar foundation fragments away

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ...

... ή κάτω απ' αυτές ... δεν είναι πάντα ίδιοι. Εξαρτάται πως τους περπατάς. Τι καταλαβαίνεις.

Ρώτησαν κάποτε έναν γέροντα να τους υποσχεθεί την άμεση έλευση της επανάστασης, νομίζοντας πως είχαν να κάνουν με καιρικά φαινόμενα... Κι εκείνον τον είχαν, από σεβασμό ή από άγνοια, για μάγο - βροχοποιό....

Ήταν 1996, κι αυτός όχι πολύ τυχαίος: ασ πούμε μια αγέρωχη φιγούρα αυτού του αιώνα. Άμπελ Παζ το όνομά του, αναρχικός, και οι εμπειρίες του μακρόχρονης, από το '36 στην Ισπανία και δώθε. Συνοφρωμένος από την αβάσταχτη ελαφρότητα της απαίτησης να αναγγείλει μια ψευδαίσθηση...

"...Οι άνθρωποι δεν μιλάνε τώρα" είπε. "Φοβούνται. Δεν με νοιάζει ποιός θα το καταφέρει... αλλά κάντε τους να μιλήσουν. Να μιλήσουν ξανά. Κάντε αυτό..."

Μα δε χρειαζόταν η κουβέντα του. Παρά μόνο για να θυμίσει πως ένας επαναστάτης μπορεί να βλέπει καθαρότερα από εκατό θαυμαστές του - ακόμα κι αν ο ίδιος είναι 70 ή 80 χρονών....

ΑΝΤΙ - ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ από τους απόγονους των βρονδών 2/94 - 1/196

Δεν υπήρχε μέρος σ' αυτήν την πόλη που να τους είναι τόσο οικείο ώστε να χωράει ακόμη και τη σημερινή τους αμφιβολία επιθυμία. Αν υπήρχε εξάλλου, είτε η επιθυμία τους θα σταματούσε να είναι αμφιβολία, είτε η ανωνυμία τους δεν θα είχε νόημα. Πήρε τη πρωτοβουλία και οδήγησε το αμάξι της σ' ένα ξενοδοχείο. Μπαίνοντας στο δωμάτιο, ένα τεράστιο παράθυρο αλλόκοτο, νόμιζες πως ξανάβγαίνεις. Αριστερά, το φως από ένα χαμηλό φωτιστικό, έφταγνε τεράστιες τις σκιές τους στο ταβάνι. Τις κοίταζαν μερικές στιγμές - δεν ξανασκολιθήκαν. Μαζί "ανακάλυψαν" πως δεν υπήρχε προφυλακτικό πουθενά, μόνος του κατέβηκε ως το αμάξι, πέντε λεπτά. Ξαναμπήκε. - Καλά, μόνο ένα φέρε; Είχε φέρει ένα χωρίς συγκεκριμένο λόγο. Αργότερα.

- Μα που πήγε; - Που πήγε, ποιός....

Χαμόγελο, φιλοξενόρωμα, μια διαπίστωση: το προφυλακτικό εξαφανίστηκε, το προφυλακτικό έπρεπε να αναζητηθεί στα βάθη του κώλου. Μάταια βέβαια ένας τέτοιος νεαρός (ακόμα κι αν είχε προθυμοποιηθεί) θα έπαιρνε να βρει κάτι τέτοιο σ' ένα τέτοιο μέρος, έτσι αυτή αποσύρθηκε προκειμένου να απαλλαγεί απ' το αντικείμενο που είχε σφηνωθεί μέσα της....

ΔΕΚ '94 ΦΕΒ '95 ΜΑΡ '95 ΑΠΡ '95 ΜΑΙ '95

ΔΕΛΤΙΟ ΠΑΡΕΦΟΡΗΣΗΣ

Δσκαεξάχρονη μαθήτρια καλείται να αντιμετωπίσει την κατηγορία της φθοράς στο σχολείο της κατά την περίοδο των καταλήψεων. Καλείται να λογοδοτήσει ουσιαστικά για την αγανάκτηση μιας ολόκληρης γενιάς που "ενώ" τα έχει όλα έτοιμα", αδυνατεί να τα αρπάξει και να ρουφήξει τη ζωή απ' αυτά.

Έτσι αργά η γρήγορα θα τα φτύσει στα μούτρα και θα προσπαθήσει να δώσει το στίγμα της ύπαρξής της καταστρέφοντάς τα. Αυτό λοιπόν το "έγκλημα" αποτέλεσε την αφορμή για τον εγκλεισμό της μαθήτριας στο αναμορφωτήριο.

Κάπου ενώ εμφανίζεται και η σπασμωδική αντίδραση της κοινωνίας των σιωπηλών και των αντιπροσώπων της. Οι ίδιοι οι δημοσιογράφοι, οι καθηγητές, οι γονείς, που καταδικάζουν τις καταλήψεις εκφράζοντας τις ανησυχίες τους στο να μη μετατραπούν τα σχολεία σε ναούς "βίας, ταβλιού και αναρχίας", όπως είχε γράψει ο ελεύθερος τύπος, τώρα με δάκρυα στα μάτια σκίζουν τα ιμάτιά τους απέναντι στην "πρωτοφανή" βαρβαρότητα των δικαστών. Έπιμασε να τους γοητούσαμε αλλά όχι έτσι!

.....Το τραγικό της υπόθεσης είναι η ίδια η στάση της μαθήτριας που καταγγέλει ότι το αναμορφωτήριο δεν είναι φυλακή, αφήνοντας να εννοηθεί ότι προτιμά το αναμορφωτήριο από το ίδιο της το σπίτι, αν και δεν τη ρώτησε κανένας γι' αυτό....

...Όμως για εμάς ... το μήνυμά είναι ξεκάθαρο:
Σε κανέναν δεν αξίζει μια ζωή αφημένη στο έλεος των "χομοελαστών δήμων με κατανόηση".

από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περιστερίων 12/94 - 5/95

NOE '95 ΓΕΝ '96 ΙΟΥΝ/ΙΟΥΛ '96 ΣΕΠΤ/ΟΚΤ '96

ΑΠΡ '96 ΑΠΡ '97

Η ΜΑΤΕΛ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ:

...το κινούμενο παιχνίδι "ΠΑΙΖΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ: Ο Μικρός Ροκφίανος", με μια εκπαιδευτική προσφορά. Κάθε παιχνίδι περιέχει ένα μοναδικό δώρο για τους μαζοτίτες μας φίλους, μία φανταστική μινιού ζωοκόλυμα.

Αν θέλετε το παιδί σας να γίνει αδιάπτωτο και να μίμνει τί θα πει ροκφίανό αυτό είναι σίγουρα το πιο κατάλληλο παιχνίδι. Προσφέρει ένα απίστευτο αίσθημα μηχανοκαρίας και φθόνου. Προέχειται για το καλύτερο παιχνίδι που ζωολογεί, γεμίζει σφραγιστές και διασκεδάζει. Θα το βρείτε σε εκπαιδευτικά τμήματα, δικαστήρια, νηπιαγωγεία, σχολεία, πανεπιστημιακά ιδρύματα, τηλεοπτικά κανάλια καθώς και σε επιλεγμένα καταστήματα σε όλη τη χώρα. Σε παιδιά ασπεννομιών, δικαστικών, εκπαιδευτικών και δημοσίων υπαλλήλων προσφέρεται δωρεάν.

ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΕΙΡΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ: "ΠΑΙΖΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ: Ο Μικρός Λιτζέ"
"ΠΑΙΖΩ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΩ: Ο Μικρός Γλυτζέ"

ΠΛΗΝΗ

Ζω σ' ένα σπίτι σαν όλα τ' άλλα. Πηγαίω σ' ένα σχολείο σαν όλα τ' άλλα. Αύριο θα πάσω μια δουλειά σαν όλες τις άλλες (ίσως λίγο χειρότερη). Διασκεδάω σαν όλους τους άλλους. Αλλά δεν ξέρω, τις ώρες που βαριέμαι μες στην τάξη, την πλήξη που νοιώθω όταν είμαι στο μπαρ με την μύρτα στο χέρι και κουνιέμαι στο ρυθμό του τραγουδιού, γιατί τη νοιώθω; Γιατί δεν με γεμίζουν πια; Νοιώθω κενό μες στο κεφάλι μου, νοιώθω πως δεν σκέφτομαι, νοιώθω πως στην σκέψη μου παρεμβάλλονται τα παράσπα της καθημερινότητας. Βλέπω τον εαυτό μου να μετατρέπεται σιγά - σιγά σε μηχανή, όπως έχω δει τους γονείς μου να γίνονται. Η φαντασία μου, τα συναισθήματα μου εξαφανίζονται. Όλα αυτά που βριζώ και υποτίθεται πως απεχθάνομαι τα βλέπω να εφαρμόζονται πάνω μου, από τον ίδιο μου τον εαυτό.....

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΦΟΥΓΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ. ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΠΛΗΝΗ.

ΦΥΛΜΟ ΛΙΠΟΤΑΣΙΑΣ
από την άρνηση εκτέλεσης καθηκόντων
2/96 - 3/97

- Αν ήταν ποτό, θα ήταν Β-52. Πώς είναι;
- Το μεν στη φωνή με το εθνικό.
- Πισί μου σοφορέσεις ριζοπάτες, ποσάκια μου.
- Γιατί; Γιατί τα 'λα πόρα.
- Λέγε χωρίς προλόγους.
- Λοιπόν, κάτω κάτω στο Β-52 είναι όπως ξέρεις η ακλοσία. Παχύνεται και ασπάζει, σαν το μηλό του κρηνακού. Εξέτρε, όπως μας παρουσιάζουν την ιστορία της κίπρου. Άσπασες ποτέ να λένε για τους διαφόρους των τουρκωκρατήσεων την περίοδο 1960 - 74; Για τις εκτελέσεις αμάτων από τους Έλληνες το 1974; Από που λένε στην Ελλάδα είναι ότι ο κίπρος ήταν ένας παράδεισος μέχρι που πήγαν οι τουρκοί. Ούτε κρόντα, ούτε ερράβλος, ούτε βο-λοφονίες αριστεριών από Έλληνες φοιτητές σαν το Γρίβα ή τους...

...σου τον Ντεκός. Όπως πίναρε την ακλοσία, χωρίς να σκέψομαι για τους μαζοτίτες που τη φτιάχνουν.
... Να δω τι θα βρεις για το grand mamier.
- Το grand mamier αγορά μου είναι το κούκι. Πρώην αριστοκράτη, νεορόδοξος, νεοολιγάρχης... Το grand mamier από το μπουκάλι μέχρι τη γούσα και το κεφάλι που φτάνει ένα κίτι από διστικό σπιντολάκι. Ξέρεις, ιδιοκτήτης σελήδων και φιλόζωος.
... Τότε ελά μελέ. Να σε κεράσω ένα Β-52.
- Το σπιντολάκι. Μου θυμίζει τη φωνή του Χατζηγιαννάκου και το κηρύγελό του Παναγιώτσοπουλου.
- Το ποσάκι. Αλλά κίτι δεν μου κολάει έτσι που το παρουσιάζεις.
- Να σου πω και το τελευταίο; Θυμίζει βομβαρδιστικό.

Η (θουρβώδης) σιωπή των υπηκόων δεν κρύβεται. Και επιπλέον εξηγείται: αντιστοιχεί στην εποχή που οι γλώσσες, οι επικοινωνίες, οι σχέσεις, το υλικό των κοινωνικών επιθυμιών δηλαδή, κατακτώνται από τους κυρίαρχους και γίνονται μηχανές. Αν φανίται παράξενο που η απλή εμπειρία δεν βρίσκει την σχέση ανάμεσα στην κοινωνική αφαρία και τον θρίαμβο των με, των "δικτύων" κλπ, σκεφτείτε πόσος καιρός χρειάστηκε για να γίνει ανατιληπτό πως η ατομική (και η συλλογική) φτώχεια είναι αποτέλεσμα της κλοπής της δημιουργικότητας μέσα από την εκμετάλλευση της εργασίας. (Κι ακόμα αυτό το τελευταίο παραμένει γενικά "απαράδεκτο"....)

Το να κάνουμε τους ανθρώπους να μιλήσουν σαν αναγκαία προϋπόθεση της χειραφετήσής τους, σαν προϋπόθεση της επανάστασής τους, σημαίνει να μιλήσουμε. Το πρώτο πληθυντικό πρόσωπο δε δηλώνει την "εκπροσώπηση" κάποιων από άλλους - δηλώνει το αντίθετο: την μη - μεσολάβηση. Το να μιλήσουμε σημαίνει μαζί να ανακαταλάβουμε αυτόνομο τον δημόσιο χώρο / χρόνο με κάθε μέσο που διαθέτουμε.

Κι αμέσως να μία μία οι ενσωματωμένες υποδείξεις, οι υποδείξεις της ενσωμάτωσης:

- το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε είναι ασηματο: οι κυρίαρχοι έχουν οριστικοποιήσει την σημασιολογική κατοχή του κόσμου, έχουν αλλοτριώσει κάθε λέξη, κάθε σκέψη, κάθε επιθυμία. (Πάντα αυτό υποστηρίζουν οι υπηρέτες της υπ'ακοής. Οπότε: εμείς είμαστε από άλλον γαλαξία; Ακόμα κι έτσι όμως είμαστε εδώ...)

- το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε είναι αναποτελεσματικό: οι γίγα-μηχανές είναι ακαταμάχητες. (Και τότε δεν ήταν;) Στην πραγματικότητα όμως είναι κάτι άλλο: περικυκλώσιμες. Από την αντάρτικη απειθαρχία. Που στο κάτω κάτω δεν έχει να χάσει τίποτα, εκτός απ' τις κοινωνικές μορφές της "νόσου" του Alzheimer!

- το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι κουραστικό. Η ευκολία βρίσκεται στο να παρακαλέσεις να σου "δώσουν την ευκαιρία να ακουστείς". (Οπωσδήποτε. Όπως στον "Πύργο" του Κάφκα: παρακάλεσε τον φρουρό να σου ανοίξει την πόρτα, κιαν αυτός δε σου δίνει σημασία δοκίμασε την τύχη σου παρακαλώντας την ψείρα επάνω του.)

- το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι αντιρωικό. Δεν "κερδίζεται" τίποτα έτσι. (Πράγματι. Τίποτα δεν είναι τζόγος. Όλα κατακτιούνται.)

...το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε είναι αναποτελεσματικό: οι γίγα-μηχανές είναι ακαταμάχητες. (Και τότε δεν ήταν;) Στην πραγματικότητα όμως είναι κάτι άλλο: περικυκλώσιμες. Από την αντάρτικη απειθαρχία. Που στο κάτω κάτω δεν έχει να χάσει τίποτα, εκτός απ' τις κοινωνικές μορφές της "νόσου" του Alzheimer!

...το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι κουραστικό. Η ευκολία βρίσκεται στο να παρακαλέσεις να σου "δώσουν την ευκαιρία να ακουστείς". (Οπωσδήποτε. Όπως στον "Πύργο" του Κάφκα: παρακάλεσε τον φρουρό να σου ανοίξει την πόρτα, κιαν αυτός δε σου δίνει σημασία δοκίμασε την τύχη σου παρακαλώντας την ψείρα επάνω του.)

Ανακαλύπτουμε λοιπόν εδώ ένα πεδίο ανταγωνισμού, ένα πεδίο κοινωνικού πολέμου, για το οποίο μπορεί στο μέλλον να γραφτούν δεκάδες τόμοι αναλύσεων του οποίου ωστόσο έρχεται η ήδη από το παρελθόν η αλήθεια: τί είναι ο πλούτος του κόσμου αν όχι η εξωτερική κευση των δημιουργικών του δυνατοτήτων; Γιαυτό πολεμάμε....

SARAJEVO

...το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι κουραστικό. Η ευκολία βρίσκεται στο να παρακαλέσεις να σου "δώσουν την ευκαιρία να ακουστείς". (Οπωσδήποτε. Όπως στον "Πύργο" του Κάφκα: παρακάλεσε τον φρουρό να σου ανοίξει την πόρτα, κιαν αυτός δε σου δίνει σημασία δοκίμασε την τύχη σου παρακαλώντας την ψείρα επάνω του.)

ΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΥΧΤΕΣ
SARAJEVO

ALBA

...το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι κουραστικό. Η ευκολία βρίσκεται στο να παρακαλέσεις να σου "δώσουν την ευκαιρία να ακουστείς". (Οπωσδήποτε. Όπως στον "Πύργο" του Κάφκα: παρακάλεσε τον φρουρό να σου ανοίξει την πόρτα, κιαν αυτός δε σου δίνει σημασία δοκίμασε την τύχη σου παρακαλώντας την ψείρα επάνω του.)

...το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι κουραστικό. Η ευκολία βρίσκεται στο να παρακαλέσεις να σου "δώσουν την ευκαιρία να ακουστείς". (Οπωσδήποτε. Όπως στον "Πύργο" του Κάφκα: παρακάλεσε τον φρουρό να σου ανοίξει την πόρτα, κιαν αυτός δε σου δίνει σημασία δοκίμασε την τύχη σου παρακαλώντας την ψείρα επάνω του.)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΤΥΠΗΜΑ
από τις Μητροπολιτικές Σελίδες
1/96 - 9/96

...το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι κουραστικό. Η ευκολία βρίσκεται στο να παρακαλέσεις να σου "δώσουν την ευκαιρία να ακουστείς". (Οπωσδήποτε. Όπως στον "Πύργο" του Κάφκα: παρακάλεσε τον φρουρό να σου ανοίξει την πόρτα, κιαν αυτός δε σου δίνει σημασία δοκίμασε την τύχη σου παρακαλώντας την ψείρα επάνω του.)

...το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι κουραστικό. Η ευκολία βρίσκεται στο να παρακαλέσεις να σου "δώσουν την ευκαιρία να ακουστείς". (Οπωσδήποτε. Όπως στον "Πύργο" του Κάφκα: παρακάλεσε τον φρουρό να σου ανοίξει την πόρτα, κιαν αυτός δε σου δίνει σημασία δοκίμασε την τύχη σου παρακαλώντας την ψείρα επάνω του.)

ΜΑΣ ΚΛΕΨΑΝ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑ φίλε
Η ζωή είναι refresh, η αγάπη είναι Sunny, ο έρωτας μια καρδιά κομμένη στη μέση, σε δύο μπλουζάκια. I love Paros. Μη στεναχωριέσαι, πιάσε μελωδία FM.

Την ήθελε λέει, γιατί εκείνη την ημέρα έβρεξε (αέφου να χιόνιζε κιάλας, θα έτρωγε όλο το κουτί). Αν αυτός είναι ο κόσμος μας, κάποιος, προτιμούν τον κόσμο του milko. Εγώ λέω, ότι οι μόνιμοι που έχουν εκτιμήσει, πραγματικά και απεριόριστα, τον κόσμο του milko είναι τα παιδιά που βράννε υπογλυκαιμές στα παγκάκια της Ομόνοιας.

Μετά από όλα αυτά, και άλλα περισσότερα, τι λέξεις να πούμε μεταξύ μας; Ή θα κερδίσουμε το νόμισμά τους, μέσα από τις σχέσεις με τους "δικούς" μας ανθρώπους, ή θα πιάσουμε να τις χρησιμοποιούμε. Είναι φοβερό ρε παιδιά αλλά έχουμε καταλήξει, περισσότερο οι άνθρωποι να τρώνε ακατά από ότι οι μύγες.

Αν δεν μας νοιάζει για εμάς, ας σκεφτούμε τουλάχιστον αυτούς που λησκοτούν....

fractals in progress

ΣΤΥΠΗΞΑΝ ΑΙΣΤΗΜΟΚΙΟ

...το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι κουραστικό. Η ευκολία βρίσκεται στο να παρακαλέσεις να σου "δώσουν την ευκαιρία να ακουστείς". (Οπωσδήποτε. Όπως στον "Πύργο" του Κάφκα: παρακάλεσε τον φρουρό να σου ανοίξει την πόρτα, κιαν αυτός δε σου δίνει σημασία δοκίμασε την τύχη σου παρακαλώντας την ψείρα επάνω του.)

...το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι κουραστικό. Η ευκολία βρίσκεται στο να παρακαλέσεις να σου "δώσουν την ευκαιρία να ακουστείς". (Οπωσδήποτε. Όπως στον "Πύργο" του Κάφκα: παρακάλεσε τον φρουρό να σου ανοίξει την πόρτα, κιαν αυτός δε σου δίνει σημασία δοκίμασε την τύχη σου παρακαλώντας την ψείρα επάνω του.)

Και πάλι η καταθλιπτική και καταθλιβούσα "πραγματικότητα": αυτή η επιμονή στις αντι-ρήσεις τί αποτέλεσμα έχει; - όλα αυτά δίπλα τί αποτέλεσμα έχουν; Να λοιπόν η ευκαιρία μιας "ασημάντης" (επειδή διαφεύγει των σημασιοδοτήσεων της κυρίαρχης) απάντησης. Με την προβοκατόρική μορφή της ερώτησης: και πότε αναρωτήθηκε κανείς τι αποτελέσματα έχει η επιμονή της αναπνοής - για την σύγκρουση; Ίσως, μόνο, κάποιος, κάποτε, να το αισθάνονται: όταν ο αέρας γεμίζει με CS....

Αλλά ο αέρας του μητροπολιτικού πεδίου είναι ήδη ασφυκτικός! Ο αέρας των σκέψεων, ο αέρας των αισθήσεων, ο αέρας των αισθημάτων, κάτω ή μέσα στους παγωμένους κυκλώνες του εμπορεύματος και της μεσολάβησης, της εκμετάλλευσης και της εθελόδουλίας. Ποιός λοιπόν μπορεί να το "εξχνάει" αυτό, ποιός μπορεί να αναρωπιέται για την αποτελεσματικότητα της ανάσας των λέξεων, των λογισμών, των προθέσεων;

Ίσως μόνο εκείνοι που αντιλαμβάνονται το χαμόγελο ή το ουρλιαχτό σαν επιχειρήματα πειθούς - των "άλλων"....

Αλλά βρισκόμαστε ήδη πολύ μακριά από τέτοιου είδους μέτρα τέτοιου είδους αποτελεσματικότητας.

Ο έρωτας δεν είναι αποτελεσματικός - ο έρωτας είναι ποιητικός κυριολεκτικά: δημιουργεί, και καταστρέφει... Ο έρωτας είναι ο δρόμος, μαζί το αδιέξοδο και το πέρασμα.

Η αναπνοή δεν είναι αποτελεσματική - η αναπνοή είναι πρακτική κυριολεκτικά: είναι αναγκαία, και ικανή... Η αναπνοή είναι ζωντανό "έστικτο" και "σχέδιο".

Ποιά φιλοδοξία για τις λέξεις και τις πράξεις είναι περισσότερο ευγενική από το να είναι δημιουργικές, καταστροφικές, αναγκαίες και ικανές; Όποιος βάζει την "αποτελεσματικότητα" σαν όρο του έρωτα και της ανάσας, είναι ήδη απαθής, νεκρός από διανοητική και συναισθηματική ασφυξία....

Όχι. Οι σελίδες του δρόμου δεν μπορούν να "μετρηθούν έτσι", γιατί αυτό το "έτσι" είναι μέρος του εννοιακού εξοπλισμού του κότερου - το οποίο πολεμούν δραπετευόντας. Δεν υπόσχονται "κάτι άλλο" - αναγγέλουν μερικές ρωγμές στους παγωμένους χωρόχρονους της μητρόπολης.

...το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι κουραστικό. Η ευκολία βρίσκεται στο να παρακαλέσεις να σου "δώσουν την ευκαιρία να ακουστείς". (Οπωσδήποτε. Όπως στον "Πύργο" του Κάφκα: παρακάλεσε τον φρουρό να σου ανοίξει την πόρτα, κιαν αυτός δε σου δίνει σημασία δοκίμασε την τύχη σου παρακαλώντας την ψείρα επάνω του.)

...το να μιλήσω, να μιλήσεις, να μιλήσει, να μιλήσουμε αυτόνομο είναι κουραστικό. Η ευκολία βρίσκεται στο να παρακαλέσεις να σου "δώσουν την ευκαιρία να ακουστείς". (Οπωσδήποτε. Όπως στον "Πύργο" του Κάφκα: παρακάλεσε τον φρουρό να σου ανοίξει την πόρτα, κιαν αυτός δε σου δίνει σημασία δοκίμασε την τύχη σου παρακαλώντας την ψείρα επάνω του.)

Γιατί - καθόλου αντιφατικό αυτό - αναγγέλουν και τον ανταγωνισμό! Όπως ακριβώς το να ξέρεις τον έρωτα σημαίνει ότι ξέρεις και το μίσος... όπως ακριβώς το να αναπνέεις σημαίνει να ξέρεις να κρατάς την ανάσα σου όταν βουτάς....

Το να μιλήσουμε δεν είναι η γεροντική εμμονή ενός αιώνα που διάβηκε χωρίς επιστροφή. Είναι η κατάκτηση των προ-υποθέσεων του να επιτεθούν: των σχέσεων έγκυρης συνάφειας, και έγκυρης αντιπαλότητας. Της διάρκειας, της ασυνέχειας, της καινοτομίας....

αστικός ΠΟΛΕΑΣ

νοεμ/97 - φλε/98 - μάρ/98 - νοεμ/98

Στο "εργοστάσιο" της καθημερινής ζωής παράγουμε και καταναλώνουμε σχέσεις.

Προγραμματισμένοι σε συγκεκριμένες συμπεριφορές, ζούμε στη μητρόπολη που ελέγχει τον κατακερματισμένο εαυτό μας.

Με την κοινωνικοποίηση εντολών - λειτουργιών - διαδικασιών, η γενικευμένη γραμμική παραγωγή συνθέτει το προϊόν "καθημερινή ζωή".

Το δικό μας "θέλωμε" κήριξε πόλεμο στο "πρέπει". Συμπεριφορές αποσταθεροποίησης για τα γεγονότα του παρόντος.

Καθημερινές συστάσεις της καθημερινής ζωής

1/99

...Πόσα ταγάρια θα πρέπει να καούν, ώστε να καταλάβουμε ότι αυτό που μας λείπει δεν είναι το δυνατό/ντίπο stuff αλλά το πάθος να δημιουργούμε καταστάσεις, να συναντιόμαστε στο δρόμο και να επαναφέρουμε εκεί - συλλογικά αυτή τη φορά - το παιχνίδι....
...Πόσες φορές ακόμη η διασκέδαση και η διάθεσή μας θα εξαρτάται από το αν θα είναι γεμάτη η τσέπη μας...

Διμήνη έκδοση κόμικ με σκοπό την δημιουργία ρημάτων στις καθημερινές σχέσεις και σκέψεις

ασκήσεις

αναπνοής

αναπνοής

από Θεσσαλονίκη

ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ, ΦΡΟΝΤΙΣΕ...

ΕΚΕΙ ΣΤΟ ΠΑΡΤΥ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ

- Να μην το μολέξουν σε ανάδικο ειδύλλιο
- Να μην το σύρουν σε δεσκάτεμο αλόγιο
- Να μην του ρίξουν κατιτίς μέσα στο τήλιο
- Να μην κανούσει από ύπνο δεινύλιο

ΦΡΟΝΤΙΣΕ ΕΣΥ...

ΚΙ ΑΠΟ ΜΕΝΑ Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ, ΧΡΙΣΤΟΥΛΗ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΥΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ

απρ/96
μαρ/96
νοε/96
απρ/97
ιουν/97
οκτ/97
δεκ/97
μαρ/98
ιουν/98
νοε/98

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

το προστατευτικό και ζεστό οικογενειακό περιβάλλον που από νωρίς μας φορτώνει:

άγχος, οράματα, ανασφάλεια, σχέδια, ατομικισμό, προοπτικές, σκέψεις, φόβους.

Για τον αυριανό επαγγελματικό αποκατάσταση.

Για μια χαρλά ή υψηλά κοινωνικά αναρρίκηση.

(δεν) Λυπούμαστε που θα σας απογοητεύσουμε
(δεν) Σκοπεύουμε να υποθηκεύσουμε την ζωή μας, ώστε να μας καρωάσετε αύριο, επιτυχημένους γιάππδες.

Γιαυτό οι αντάρτικες, διάχυτες, αμώδεις "μορφές" των σελίδων του δρόμου είναι στιγμές της ώριμης και κοινωνικής απόδοσης του δια-λόγου μέσα στη μητρόπολη, για λογαριασμό του νέου μητροπολιτικού προλεταριάτου. Δεν "εκφράζουν", δεν "συμπυκνώνουν", δεν "συγκροτούν" - πράττουν τις λέξεις και τα νοήματα, εξατμίζουν την πράξη τους, διαλύουν και διαλύονται.

Είναι "ρευστές" - γιατί είναι αντίθετες στην επιρροή των καθεστωτικών διαταγμάτων, όπου μπορούν, και: εν δυνάμει παντού.

Είναι συλλογικά (ή/και ατομικά) "αυτοκατασκευασμένες" γιατί σαν βούληση, σαν επιθυμία υπερβαίνουν αποφασιστικά το διαχωρισμό ανάμεσα σε "χέρια" και "μυαλό".

Είναι "καταστροφικές" όχι επειδή βρίσκονται "ιδεολογικά" - δηλαδή αφηρημένα - εκτός εξουσίας αλλά επειδή ούτε εξουσιοδοτούν, ούτε είναι εξουσιοδοτημένες για στιδήποτε.

Είναι "αόρατες" γιατί δεν υπάρχει ένα διαχωρισμένο υπερυποκείμενο με συμβολικό βάρος που μιλάει μέσα απ' αυτές αλλά τα άτομα / υποκείμενα της μητρόπολης, τα διάχυτα, ασυνεχή, "άτυπα" αλλά γιαυτό έγκυρα εμείς.

Να ριχτούμε στο ταραγμένο και αντιφατικό πέλαγος των αντιθέσεων της πραγματικής ζωής, για να κατακτήσουμε τα "σύνορά" τους, πέρα από τα σύνορα... δεν υπάρχει πουθενά "εσωτερικό έδαφος", "νησίδες", "οάσεις"... η μητρόπολη βρίσκεται στα σύνορα, διαπερνιέται από σύνορα παντού, τα σύνορα διασχίζουν κάθε σημείο της... η "ενότητα" που επιτυγχάνει το σύστημα είναι σαν την αντανάκλαση των ήλιων του σε κάθε σταγόνα... η καταστροφή αυτού του κόσμου - που είναι ήδη πολύ παλιός ενόσω, μέσα στην επιταχυνόμενη "φρεσκάδα" του, παριστάνει πως είναι εξαιρετικά "καινούργιος" - κάθε δημιουργική πράξη αντίστασης, σε οποιοδήποτε σημείο του σχηματισμού, ζει στα σύνορα, στα όρια των βεβαιωτήτων, και σε αυτό ακριβώς έγκειται η σοβαρότητα της...

Η προλεταριακή απελευθέρωση δεν είναι ντετερμινιστική, "αντικειμενικά" αναμενόμενη, αλλά εμπιαθής και εν/γνώσει - δηλαδή συνειδητή πράξη της ιστορίας... ακριβώς γιαυτό δεν μπορεί να εννοηθεί με τους "κώδικες" του παρελθόντος... η δεσποτική επι-κοινωνία της "κρίσης" μπορεί να υπονομευτεί αλλά αυτό δεν θα γίνει με τρόπο που να "θυμίζει" οτιδήποτε άλλο...

Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ε Μ Π Ο Σ Χ Α Ι Ρ Ε Ι

Ακόμα κι αν οι πλέον ανεπεξέργαστες κοινωνικές στιγμές ενός κόσμου που αλλάζει (ή στιγμές ενός κόσμου παραμένουν παγιδευμένες στις απλουστεύσεις ενός κόσμου Και που όταν υπήρχε δεν ήταν

Αυτό που εμποδίζει την διαύγαση της πραγματικότητας επίκαιρη την μηδενιστική εμμονή πως δεν υπάρχει καν των πεποιθήσεων που σαν κατεστραμμένοι πύργοι ελέγχου ποτε αλήθεια, να προσγειωθεί από ψηλά. Στο σύνθετο εκατοντάδες παρελθοντολογικές μελλοντολογίες, στοιχειώνουν σαν απο- μπκανών - θεοί.

Κι όμως: ούτε έτσι λιγοστεύει η ασφυξία, ο πόνος, η αγωνία. στα λιμάνια τους μέσα. Οι πλέον βέβαιες άμυνες καταρ Η ιστορική συνείδηση - η συνείδηση της ιστορίας: δύσκολος ωκεανός, ενός δύσκολου κόλπου.

Ο ύπνος της κριτικής γεννάει τέρατα, των Γίνονται τέτοιες μόνο εξ αιτίας της αφύπνισης των κριτικής γεννάει τέρατα, των οποίων οι λογοτεχνίες είναι αφύπνισα. Το χειρότερο δεν είναι να υποψαζόμαστε εκείνα Το χειρότερο είναι να αγνοούμε αυτά που αναπαράγουμε

Ενώ η τεχνολογία της επιτήρησης και του ελέγχου στις μητροπόλεις επιχειρεί ένα όχι ασήμαντο "ποιοτικό άλμα", οι αντίπαλες "θεωρητικές" προθέσεις (όταν καταφέρνουν να λογαριάσουν αυτήν την εξέλιξη) παγιδούνται στην μωθοποίηση της. Αντί να την κοντράρουν με οποιονδήποτε τρόπο. Η πρωτοβουλία της αντίστασης φαίνεται πως ανήκει, προς το παρόν, στην πράξη. Παραδείγματος χάριν: η εγκατάσταση και χρήση κλειστών κυκλωμάτων βίντεο, τόσο σε "εσωτερικούς χώρους" (μαγαζιά, συγκοινωνίες, γραφεία υπηρεσιών) όσο και σε ανοιχτούς χώρους (δρόμους) των μητροπόλεων... Αν στην τελευταία περίπτωση προστεθούν οι πολυδιαφημιζόμενες "δυνατότητες" των κατασκοπευτικών δρομφορών, αλλά και η σε εξέλιξη προσπάθεια για την ανάπτυξη μιας ειδικής, μητροπολιτικής μικροαεροναυπηγικής (μη επανδρωμένα ελικόπτερα μινιατούρες εξοπλισμένα με βίντεο αλλά και πυροβόλα για εναέρια περιπολίες), τότε φαίνεται πως και μόνο η καταγραφή των καινούργιων δεδομένων του ελέγχου είναι ικανή να προκαλέσει δέος. Για αρκετούς ευαίσθητους στην μεθοδολογία της επιτήρησης το αόρατο μάτι της κάμερας συνιστά την υλοποίηση του Οργουελιανού οφιάλτη. Τον "μεγάλο αδελφό" (σε μια τεχνο / αστυνομιο / γραφειοκρατική έκδοση) που "βλέπει τα πάντα". Για άλλους πάλι τα μόνιτορ, οι λήψεις, οι ηλεκτρονικές επεξεργασίες δεδομένων πραγματοποιούν την έσχατη και τελική επιτυχία του πανοπτικού ιδεώδους του Bentam, ετοιμάζοντας τις αυριανές μητροπόλεις σαν απόλυτες "κλειστές φυλακές". Το τέλειο κάτεργο. Οφείλουμε να είμαστε καχύποπτοι απέναντι σε τέτοιες εσχατολογικές κρίσεις, κυρίως όταν γίνονται από θέσεις - υποθέται - κριτικής στην επιτήρηση. Το "υποτίθεται" θα το εξηγήσουμε πιο κάτω, αλλά ξεκινάω

εμπειρίες αφορούν εδώ ή εκεί που αλλάζει εδώ ή εκεί) οι εξηγήσεις που - δεν - υπάρχουν. καθόλου απλός.

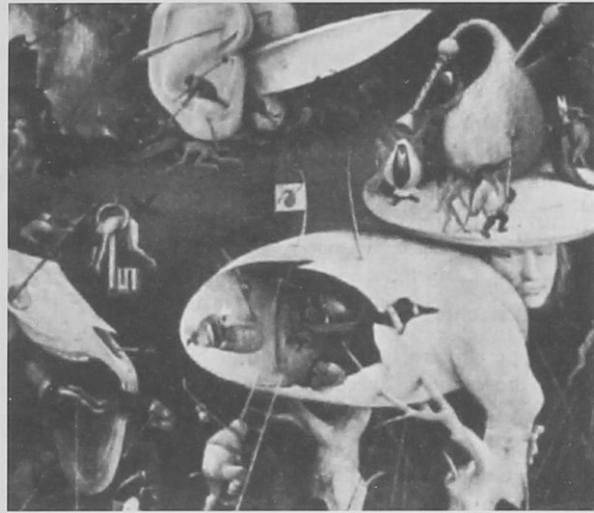
(κι ακόμα χειρότερα, αυτό που κάνει πραγματικότητα) είναι η αδράνεια των περιμένον μια αλήθεια, μια οποιαδήποτε κοινωνικό πεδίο των μητροπόλεων ερμηνές, παραιτήσεις και οκνηρίες,

Οι πλέον έντιμες προθέσεις ναυαγούν ρέουν ακαριαία και απροειδοποίητα αυτή δεν είναι πολυτέλεια. Είναι ο Μέσα σ' ένα ποτήρι που ξεχύλισε.

οποίων οι τεχνολογίες είναι έωλες εκατομμυρίων αδυνάτων. Ο ύπνος της βάλαμο. Ενάντια σ' αυτήν την που γίνονται από άλλους ερήμην μας. οι ίδιοι - εναντίον μας.

Ουσιαστική σημείωση: όλα τα αποσπάσματα είναι ενδεικτικά και όχι αντιπροσωπευτικά των περιεχομένων των σελίδων του δρόμου. Θα ήταν ανόητο εκ μέρους μας να επιχειρήσουμε "περιλήψεις" της ύλης τους.

1
 ντας: στην συντριπτική τους πλειοψηφία τέτοιες "κριτικές" προέρχονται από ανθρώπους που έχουν ελάχιστη έως καμία σχέση με οποιαδήποτε σύγχρονη παραβατικότητα στις μητροπόλεις. Με άλλα λόγια είναι μάλλον η αριστερά της πρακτικής νομιμοφροσύνης που αναλύει θεωρητικά (κάνοντάς τις κυριολεκτικά *δυσσιώητες*) τις τεχνολογικές εξελίξεις στην επιτήρηση και τον κοινωνικό έλεγχο. Και μάλιστα η αριστερά της νομιμοφροσύνης στο προηγούμενο τεχνολογικό / πολιτικό καθεστώς. Έτσι ώστε να υποστηρίξουμε ότι πρόκειται για ανθρώπους που άσχετα με τις θεωρητικές τους προθέσεις αγνοούν την πρακτική αλήθεια πως όπου υπάρχει κλειδαριά υπάρχει και αντικλειδί.

2
 Στην ιστορική της εξέλιξη η μεθοδολογία και η μηχανική του ελέγχου έχει να επιδείξει πολλά "βήματα" - αλλά έχει κάθε λόγο να κρύβει τις αποτυχίες του καθενός, και όλων μαζί. Το πανοπτικόν πολύ πριν γίνει τεχνολογικό στοίχημα, και πολύ πριν δοκιμασθεί στην αρχιτεκτονική των φυλακών σύμφωνα με τις ιδέες του Bentam, ήταν η απόλυτη υπεροχή του "θεϊκού" υπερπόντος - και του βλέμματός του, στην χριστιανική εκδοχή της πειθαρχίας. Συγκρινόμενα με την εσωτερικευση της επιτήρησης και του ελέγχου που προσπάθησαν, προσπαθούν, και θα προσπαθούν όσο υπάρχουν οι θρησκείες, συγκρινόμενα με την "αμαρτία" και την "αυτοενοχοποίηση" τα μητροπολιτικά ελικόπτερα και οι κρυφές ή φανερές βιντεοκάμερες ασφαλείας είναι παιδικά παιχνίδια. Έρχονται να πετύχουν "απ' έξω" (και μηχανικά) αυτό που παραμένει ένα πάντα ανοιχτό στοίχημα οποιασδήποτε εξουσίας: τον "από μέσα" (και ιδεολογικό) έλεγχο.

Μπορεί λοιπόν οι ειδικοί της μηχανικής της επιτήρησης να υπόσχονται τερατώδεις υπερμηχανισμούς ελέγχου, αλλά η μετατόπιση από την ιδεολογία στην μηχανή ούτε αποτελεί νίκη αυτή καθαυτή για την κυριαρχία, ούτε επίσης την ικανοποιεί ουσιαστικά. Χρειάζεται πάντα και η ανάποδη κίνηση...

Ο Χανς Μαγκνους Εντσενσμπεργκερ μιλώντας για τα συστήματα παρακολούθησης των επικοινωνιών έπαιξε πως η καταγραφή και ο έλεγχος των τηλεφωνημάτων ενός συγκεκριμένου συνόλου συσκευών θα απαιτούσε ένα σύστημα παρακο-

2
 παραγωγής, με την ανημποριά προστά στους "χρόνους" που "στενεύουν" περιοδικά, με την αβεβαιότητα των επιδομάτων - ένας κινεζώνας στημένος με άφραστη επιτηδειότητα κατά της ενότητας των διεκδικήσεων - θα συνδεθεί και πάλι με τις πιο παλιές εργατικές παραδόσεις. Η κατακράτηση διευθυντικού προσωπικού και εργοστασιαρχών στη Δυτική Γαλλία ξαναγεννιέται από τις στάχτες της. Το Μάη του '68, στα ναυπηγεία του Saint Nazaire, έπειτα το Condé - sur - Noireau, το Ferrodo, κλπ.: από και διαδίδεται σε ολόκληρη τη Γαλλία. Σχεδόν παντού στόχοι είναι οι "κολασμένοι ρυθμοί", η γραμμική συναρμολόγησης, η οργανωμένη αυθαιρεσία. Είναι ατέλειωτη η αλυσίδα των συγκρούσεων που δίνουν οι ανειδίκευτοι εργάτες... Αφού για χρόνια ολόκληρα οι υψηλοί τεχνοκράτες του γκαλισμού διαφιλομάχων αδιάκοπα τις αρετές του εκσυγχρονισμού και της εκβιομηχάνισης, η Γαλλία (και όχι μόνο) ανακαλύπτει την πραγματικότητα των βιομηχανικών δομών στο ρυθμό των αγώνων των Ο.Σ. (ανειδίκευτων). Γιατί εδώ βρίσκεται η ουσία του ζητήματος. Στο κέντρο αυτού του νέου κύκλου της εργατικής πάλης, βρίσκεται ένα νέο υποκείμενο, που καθορίζει και επιτρέπει την εξήγηση των χαρακτηριστικών που παίρνει η σύγκρουση: πρόκειται για τον εργάτη - μάζα.

Πεταγμένος στο περιθώριο, έξω από τα πλαίσια του συνδικαλισμού και των περίπλοκων απόκρυφων διαδικασιών της "σημβαιοποίησης" - σ' αυτόν επιφυλάσσονται άλλες τεχνικές ελέγχου - ο εργάτης μάζα μετατρέπεται τη μοναξιά του σε σθέ-

νο. "Απελευθερωμένος" από τη συνδικαλιστική διεκδικητική τεχνική, απογυμνωμένος - φυσικά - από κάθε "επαγγελματική" ιδεολογία, ο εργα-

1
 λούθησης μεγαλύτερο και πολυπλοκότερο από το "πρωτοβάθμιο" τηλεπικοινωνιακό σύστημα που είναι υπό παρακολούθηση. Το ίδιο ισχύει για την τηλε-οπτική επιτήρηση: όσο μεγαλώνει ο αριθμός και η διάρκεια των λήψεων τόσο διογκώνεται υπέρμετρα (δηλαδή μη λειτουργικά) ο όγκος των προς επεξεργασία "τληροφοριών", ο αριθμός των ειδικευμένων ή ανειδίκευτων που απαιτούνται γι' αυτή τη δουλειά, τα λάθη, κλπ.

2
 Ύστερα, κρίνοντας από ένα "τυπικό παράδειγμα" επιτήρησης όπως τα πολυκαταστήματα, μπορεί κανείς να πει με σιγουριά ότι: η κυρίως δουλειά δεν γίνεται από τις κάμερες αλλά από την ηθική του καταναλωτή - αγοραστή. Μόνο περιθωριακά, για τις "εξαιρετικές περιπτώσεις μικροκλοπών" μπορεί να έχει λειτουργικότητα το εσωτερικό κύκλωμα, και μόνο, πάλι, για όσο διάστημα οι ενδιαφερόμενοι παραβάτες αγνοούν την ύπαρξή του, ή δεν έχουν βρει ακόμα τρόπο αντιμετώπισής του. Το σημαντικό όμως βρίσκεται αλλού: είναι η ίδια η εξέλιξη από το προσωπικό (και ως προς τη σχέση πωλητή - αγοραστή) μικρομάγαζο στο απρόσωπο μαζικό υπερκατάστημα που αυξάνει τις ευκαιρίες για "παραβάσεις" μετατοπίζοντας την "απαγόρευση" (και τον έλεγχο) από τις ηθικές / ιδεολογικές αναστολές στις τεχνικές δυνατότητες ή μη. Είναι δηλαδή το ίδιο το σύστημα που είναι αναγκασμένο να "αυτοπρονομεύεται" με κάποια έννοια.

Και φυσικά, ας μην το ξεχνάμε, κανένα τέτοιο σύστημα επιτήρησης ή ελέγχου δεν θα είχε αποτέλεσμα σε άλλου είδους "παραβάσεις": ας πούμε την ελευθέρωση δηλητηριωδών αερίων σε οποιοδήποτε πολυκατάστημα... ή σταθμό του μετρό...

Οφείλουμε λοιπόν να καταλαβαίνουμε οποιαδήποτε καινοτομία (τεχνική, θεσμική, κλπ) της επιτήρησης αποκλειστικά και μόνο στην πολεμική της διάσταση - διάσταση ανταγωνισμού, διάσταση στην οποία υπάρχουν πάντα "δύο εμπόλεμοι", διάσταση στην οποία υπάρχουν, εφευρισκονται αντίμετρα. Και όχι σαν την "ολοκλήρωση της (υποτιθέμενα) εσωτερικής οντολογίας" της κυριαρχίας - που πετυχαίνει το απόλυτο. Σ' αυτή τη βάση, του ανταγωνισμού, οι όποιες επιτυχίες του τηλε-ελέγχου (και υπάρχουν πράγματι τέτοιες στις επιτηρούμενες περιοχές των αμερικάνικων, των γαλλικών, ή άλλων αναπτυγμένων πόλεων) είναι λιγότερο ή περισσότερο προσωρινές. Είναι ο αφηνιάσμος της εφαρμογής που τις εξασφαλίζει, το προσωρινό πλεονέκτημα οποιοδήποτε σε έναν

της - μάζα καταλαμβάνει, για δικό του λογαριασμό αρχικά, και σύμφωνα με τις δικές του μεθόδους, το χώρο πάλης και τον πληρεί με τους πόθους του για ισότητα, με τη θηλοση του για δικαιοσύνη. Δε συναντάει το συνδικαλισμό παρά μόνο στο πεδίο που έχει ο όδιος περιχαράξει. Αναποφάσιτος, ο συνδικαλισμός άλλοτε θα τον προσεγγίσει και άλλοτε θα συγκρουστεί μαζί του με τη βιασύνη που όλοι γνωρίζουμε: αλλά η πρωτοβουλία δε βρίσκεται στο στρατόπεδο του συνδικαλισμού. Ένα νέο υποκείμενο κατακλύζει την κοινωνική σπηλή.

2
 Η επιστήμη της σημειολογίας καταγράφει το γεγονός. Στη Φιάτα - όπου ο μετανάστης του Νότου είναι πρώην εργάτης γης ή άνεργος - θα μιλήσουν για *ζακερί* (αγροτική εξέγερση) στις ΗΠΑ - όπου οι αγρόνες για το μισθό και το εισόδημα συλλέγουν στα γκέτο των μητροπόλεων της Ανατολικής ακτής - θα μιλήσουν για "στάσεις... μαύρων" στη Γαλλία, χώρα με παράδοση "ανταρσιών", θα αναγγεληθεί η έναρξη της "εξέγερσης των ανειδίκευτων". Των Ο.Σ.

Ο στόχος της επίθεσης είναι παντού ο ίδιος: η καπιταλιστική παραγωγή της εργασίας στη σύγχρονη και "επιστημονική" μορφή της. Ακόμα παραπέρα, οι τρόποι παραγωγικής κατανάλωσης, αμοιβής και ανασύστασης της εργατικής δύναμης - που στηρίζονται πάνω στην ΕΟΕ. Ο μισθός με το κομμάτι ή με την απόδοση, η εναλλαγή στις θέσεις εργασίας, ο παράλογος κακώνας των επιδομάτων που ορθώνεται ενάντια στην ενότητα των προλετάρων, τα ξεπερασμένα από τον τελοιορισμό συστήματα "ταξινόμησης" που δε διατηρούνται παρα μόνο σαν μέσα διάσπασης και ελέγχου, το επίμονα στημένο οικοδόμημα της καπιταλιστικής κυριαρχίας πάνω στη δουλειά των εργατών και της εκμετάλλευσης, προϊόν μακρόχρονης πειραματισμών και αναζητήσεων της εργοδοσίας, με λίγα λόγια όλα από το τεράστιο συνολήνυμα που έχει καταπνίσει η ΕΟΕ, χτυπιέται από παντού.

Στην περίοδο μετά το '68, και αφού περάσει η πρώτη έκρηξη, έρχεται η φάση της σταθεροποίησης.

Από τη Ρεντόν και τη Ροντιασετά (1967) μέχρι τους αγώνες στις πρέσες της Ρενό ή της Σισόν (1971), επιβάλλεται και εδραϊώνεται μια σκέψη εργατική. Σκέψη που επίσης οργανώνεται, μέσα από μια επανα-

Η ΔΥΣΚΟΛΗ ΜΕΡΑ

ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΗ ΤΟΥ ΦΥΛΑΚΑ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΗ

...εμφανίστηκε ο κατωτέρω σημειούμενος μάστρας, ο οποίος αφού ρωτήθηκε για την ταυτότητά του κλπ απάντησε ότι ονομάζεται ΚΑΜΜΕΝΟΣ Παναγιώτης του Ηλία και της Πολυτίμης γεννήθηκε στην Αθήνα και κατοικεί στην Αθήνα Κανάρη 24 ετών 31 εγγράμματος, επαγγέλματος Βουλευτού κατοχός του υπ' αριθ 9434 Διπλ. Διαβατηρίου

ΕΘΝ.Ο.Σ

1997: ΕΤΟΣ ΕΓΓΡΗΓΟΡΣΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

ΕΡΩΤ.: Ρωτήθηκε σχετικά.....
ΑΠΟΚΡ.: Είμαι φοιτητής του τμήματος Βιολογίας ΑΠΘ και σήμερα η Πανκύπρια Ενιαία Οργάνωση Φοιτητών, της οποίας το Διοικητικό Συμβούλιο είμαι αντιπρόεδρος είχε οργανώσει εκδήλωση συζήτησης σχετικά με την πρόσφατη κρίση στο Αιγίο και οι επιπτώσεις της στα Ελληνοτουρκικά προβλήματα..... Η εκδήλωση θα άρχιζε στις 13:30 περίπου. Εγώ επειδή είχα μιλήσει με όλους τους καλεσμένους, ήμουν υπεύθυνος και να τους υποδεχθώ, γι αυτό, αλλά και σαν αντιπρόεδρος που είμαι, βρισκόμουν στο Αμφιθέατρο της Πολυτεχνικής Σχολής από νορίς περίπου από τις 12:30. Την 13:00 περίπου είχα πάει στο κυλικείο του Πολυτεχνείου για να βρω κάτι καρέκλες και εκεί ενώ έψαχνα, κάποια στιγμή άκουσα φωνές από την αρχή του διαδρόμου προς το κυλικείο. Γύρισα πίσω και είδα το κ. ΚΑΜΜΕΝΟ να έρχεται προς το μέρος μου και να μια ομάδα γύρω στα τριάντα (30) άτομα να τον κυνηγούν να τον φωνάζουν με τις φράσεις "φασίστα, γουρουνί, φύγε" και να τον στριμώχνουν στον τοίχο. Εγώ αμέσως αναγνώρισα το κ. ΚΑΜΜΕΝΟ και αντιλαμβάνοντας τις άγριες διαθέσεις των ατόμων που τον φώναζαν και έβριζαν, πήγα στάθηκα μπροστά του και απευθύνθηκα στα άτομα αυτά προκειμένου να σταματήσουν τις διαθέσεις τους, τους είπα μάλιστα "σταματήστε". Οι παραπάνω όμως συνεχίζαν να κινούνται προς το μέρος του βουλευτή απωθώντας με συνεχίζαν να φωνάζουν εξεβριζώντας, να φτύνουν και να τον χτυπούν με χέρια και πόδια. Εδώ παραθέτω ότι τα άτομα αυτά ήταν περίπου τριάντα (30), αλλά αυτοί που κατάφεραν να χτυπήσουν και να φτύσουν ήταν περίπου οι δέκα (10) πρώτοι που βρίσκονταν και πιο κοντά. Εδώ ο βουλευτής ανεβαίνει σε κάποια σκαλιά στο κυλικείο και τα εν λόγω άτομα συνεχίζουν να τον χτυπούν, εγώ έχω παραμεριστεί σ' αυτή τη φάση, κάποιος από τα άτομα του έσπασε τα γυαλιά, το οποίο τον είδα αλλά δεν θυμάμαι ποιός ήταν, στη συνέχεια προσπάθησα και φτάνω κοντά στον κ. ΚΑΜΜΕΝΟ και φωνάζω συνεχώς να σταματήσουν αλλά παραμερίζονται και αυτοί συνεχίζουν να το χτυπούν έχοντας περικυκλώσει τον βουλευτή από όλες τις πλευρές. Εδώ πλέον εγώ προς στιγμή ξεφεύγω για λίγο να ζητήσω βοήθεια παραδίπλα και ο βουλευτής τρέχει να ξεφύγει και τελικά όπως διαπίστωσα, μετά από ένα λεπτό το πολύ, που ξαναγύρισα στο σημείο και δεν βρήκα κανένα, διέφυγε προφανώς επειδή προσέφυγε προς την έξοδο. Στη συνέχεια είδα ότι έφυγε ο βουλευτής από το χώρο. Σχετικά με το βίντεο που είδαμε και τις φωτογραφίες που μας υποδείχθηκαν δεν μπόρεσα να αναγνωρίσω κανένα που να έμοιαζε με τους δράστες.....

ΕΡΩΤ.: Ρωτήθηκε σχετικά.....
ΑΠΟΚΡ.: Είμαι υπάλληλος στο Αριστοτέλειο πανεπιστήμιο Θεσ/νίκης και εργαζομαι ως φύλακας στην Πολυτεχνική σχολή κατά τις ώρες 1300 - 1900. Χθες (7-3-96) και περίπου ώρα 1300, μόλις ανέλαβα την υπηρεσία μου και άρχισα να πίνω το καφέ μου αντιλήφθηκα στην αρχή του διαδρόμου, που οδηγεί στο Αμφιθέατρο της Σχολής περίπου 25 - 30 άτομα. Ήταν οι γνωστοί άγνωστοι και μόλις αντιλήφθησαν την είσοδο στο χώρο του φουαρέ του βουλευτή της Ν.Δ. ΚΑΜΜΕΝΟΥ και ενός άλλου ατόμου που μου έδινε την εντύπωση ότι επρόκειτο για αστυνομικό άρχισαν εν χορώ να τον υβρίζουν λέγοντας: "φασίστα, πουλημένο, γαμείσαι, τα παίρνεις ρουφιάνε" και άλλες προσωπικές βρισιές που δεν συγκράτησα. Ο βουλευτής αφινδιάστηκε και επειδή η ομάδα των αγνώστων κινήθηκε εναντίον του αυτός έτρεξε προς μια αίθουσα διδασκαλίας για να τους αποφύγει, αλλά αυτοί τον ακολούθησαν βρίζοντας και κτυπώντας. Αφού ο βουλευτής έκανε τον γύρο του διαδρόμου με τους άγνωστους να τον ακολουθούν έφτασε και πάλι στο φουαρέ που οδηγεί στην είσοδο του κυλικείου. Εκεί τον έριξαν από τις σκάλες και τότε πλέον άρχισαν να τον κτυπούν με γκλομπς και λιοτούς. Εγώ τότε κατευθύνθηκα προς το τηλεφώνου του θυρωρείου και ενημέρωσα τον προϊστάμενό μου... προκειμένου να ενημερωθεί και αυτός με τη σειρά του τον πρώταην και τους λοιπούς αρμόδιους της πανεπιστημιακής κοινότητας. Ενώ μιλούσα στο τηλέφωνο λέω στον προϊστάμενό μου ότι η επίθεση σε βάρος του βουλευτή της Ν.Δ. συνεχίζεται από τα άγνωστα άτομα και τότε είδα τον βουλευτή που σηκώθηκε και κινήθηκε προς το κυλικείο, όπου υπήρχαν πάρα πολλά άτομα λόγω του διαλείματος των μαθημάτων που έγινε εκείνη την ώρα. Ο συνωστισμός αυτός βρήθηκε τον βουλευτή και κατάφερε να ξεφύγει.....

Στις 24 Φεβρουαρίου στη Θεσσαλονίκη έχει προσδιοριστεί η δίκη επτά ατόμων που κατηγορούνται σαν δράστες εκείνης της δύσκολης μέρας. Θα δούμε... Δύο τυπικές παρατηρήσεις μόνο πολύ τσακάλι ο σεκιουριτάς που οδήγησε με "διάσειση"... Και πολύ σκυλί ο βουλευτής που δεν έβγαλε κιχ με την "εξάρθρωση του ώμου"...

1

2

λαμβάνόμενη ηχώ που ξεπερνάει το πρόβλημα της γραμμής συναρμολόγησης για ν' αγκαλιάσει μια σειρά τομείς... ενάντια στον καπιταλιστικό "εκουγχρονισμό"... ενάντια στις βάρδιες και τη νυχτερινή εργασία που πετάει τον εργάτη στο "περιθώριο" της ζωής και του χρόνου.... ενάντια στην επικίνδυνη εργασία, τους χειρισμούς τοξικών προϊόντων, την καθημερινή και επαναλαμβανόμενη έκθεση στον κίνδυνο του θανάτου. Γεννιέται μια εργατική σκέψη, μια εργατική άποψη, αλλά ακόμα - σε πολλές περιπτώσεις - και ένα εργατικό πρόγραμμα. Από τη σύγκρουση στις πρέσες το 1973 με τη διεκδίκηση "ίσοι μισθός για ίση δουλειά, μίνιμουμ ειδίκευσης για όλους", φτάνουμε το 1975 στο σύνθημα "ίση δουλειά, ίσοι μισθός, μια και μόνη τάξη - ανειδίκευτοι!" περνάμε δηλαδή από μια διεκδίκηση αυθόρμητα εξισωτική, που ωστόσο νοείται ακόμα μέσα στα πλαίσια του μισθού, σε μια διεκδίκηση που θέτει σαν αντικείμενο αμφισβήτησης και ανατροπής την ίδια την οργάνωση της εργασίας σαν τέτοια....

Έπειτα είναι και τ' άλλα. Όλα τ' άλλα. Αυτά που δεν χωρούν στο καλούπι των ποσοτικών και οικονομικών εκτιμήσεων των πραγμάτων... Ποιός μπορούσε να αμφιβάλει ότι κάτι καινούργιο γεννιόταν, από όσους παρευρίσκονταν εκείνη την 25η Απριλίου κάτω από τις γέφυρες του μετρό Μπαρμπες, εκείνο το Σάββατο που ο καιρός δεν έλεγε ν' αποφασίσει αν θα κάνει κρύο ή λιγάκι, μπροστά σε χιλιάδες "μετανάστες" εργάτες που κατέκλυζαν και πάλι τους δρόμους του Παρισιού - Αλγερίνοι και Μαροκίνοι παρισμένοι από το χέρι την ώρα που μαζόνταν ο πόλεμος της Σαχάρας ανάμεσα στις "εθνικές" τους πατρίδες - νημόντας πανό από λευκά σεντόνια που πάνω τους είχαν γραμμένη τη φράση "ίσα δικαιώματα";

μικρό απόσπασμα από το "ο εργάτης και το χρονόμετρο" του Μπένγιαμιν Κοριά

πόλεμο εισάγει κάτι "καινούργιο". Στην ίδια λογική οι ρητορίες περί επερχόμενου ολοκληρωτισμού, περί "μεγάλου (γραφειοκρατικού) αδελφού" ή περί πανοπτικής κυριαρχίας, πολύ περισσότερο από το να εντοπίζουν τις καινοτομίες της επιτήρησης λειτουργούν μάλλον υπέρ της παρά εναντίον της. Μιας και η επιτυχία οποιασδήποτε πολεμικής εφεύρεσης είναι πρόσκαιρη, απαραίτητο συμπλήρωμά της είναι κάποιου είδους ανανέωση της πρόληψης. Η δύσθυμη αποκαλιψη των απόλυτων δυνατοτήτων των νέων τεχνολογιών ελέγχου ανήκει, θέλει δε θέλει, σ' αυτό το ρεπερτόριο.

Γιατί δεν είναι μικρή η απόσταση ανάμεσα στην "καταγγελία" και στην "αντιμετώπιση", αν κάποιος αφαιρέσει την πρακτική προοπτική - έστω - οποιοδήποτε αντιμετρώ. Χωρίς τον κοινωνικό αντίπαλό της, χωρίς την δράση του, χωρίς την φερεντοκωπότητά του, η κυριαρχία, η οποιαδήποτε εξουσία είναι χωρίς υποκείμενο, χωρίς όρια, δηλαδή μεταφυσική - το ίδιο και η κριτική της. Το να παρουσιάζει κανείς αυτό που είναι πάντα ένα πεδίο μάχης σαν μονομερές προεξοφλημένο νεκροταφείο δεν είναι κάτι καινούργιο: ανήκει στην πραγματικότητα στην μεθολογία της σωτηρικής της πειθαρχίας. Από φόβο ή θαυμασμό προς τα κατορθώματα (η τεχνολογία πάντα "εντυπωσιάζει") δεν έχει σημασία. Γιατί η εντυπωσιακή παρέλαση των νέων όπλων επιστρατεύεται πάντα για να καταβάλει τον αντίπαλο προληπτικά. Αν αυτή η παρέλαση εξελίσσεται και μέσα από την υποτιθέμενη "κριτική" της, τόσο το καλύτερο: η σωτηρική της έχει πιθανότητες να γίνει βαθύτερη.

Η διερεύνηση των δυνατοτήτων των κυριάρχων στον κοινωνικό, ταξικό πόλεμο, ή έχει κοινωνικό υποκείμενο, "πρώτο πληθυντικό" για να είναι θεωρητική και πρακτική - ή είναι απολογία που συνηγορεί στην κατάθεση των δικών μας όπλων. Στην παράδοσή μας.

Μια παρένθεση από το παρελθόν*

Στα 1978 οι Sex Pistols είχαν διαλυθεί, ο Sid Vicious ήταν καταξιωμένος για φόνο (και κάτα κάποιο τρόπο καταδικασμένος ήδη μουσικά), οι Damned, οι Jam και οι Clash προσαρτήσαν, με αμφιλεγόμενη επιτυχία, να γεφυρώσουν το χάσμα ανάμεσα στον ανταγωνισμό του punk και τις ευκολίες της pop... φανόταν πως τα πράγματα στη rock ξαναγίνονταν ήρεμα, ασφαλή και ακίνδυνα, πως οι αντιθέσεις έμπαναν σε χαλούπια, πως η εξέγερση του punk θα ακολουθούσε φυσιολογικά το δρόμο της εμπορευματοποίησης.

Εκείνη την ίδια χρονιά η ανεξάρτητη λοndonέζικη Small Wonder κυκλοφόρησε το *The Feeding of the Five Thousand*. Δεν υπήρχε κάτι το αξιοσημείωτο σ' αυτή την κυκλοφορία, που θα μπορούσε να είναι μια ακόμα εκτός κυκλώματος απόπειρα ενός μεταpunk γκρουπ. Τίποτα αξιοσημείωτο εκτός από το ότι εκείνο που ξεκινούσε με αυτό το δίσκο ήταν μια αντιεξουσιαστική μπαντα συν κολλεκτίβα συν κοινόβιο, μια υπόθεση που θα αποτελούσε τα επόμενα έξι χρόνια, τα πρώτα μαύρα χρόνια του Θαταρισμού στη Μ. Βρετανία, μια ριζοσπαστική σταθερά τόσο στο μουσικό και πολιτικό όσο και στο πολιτικό αντεργκράουντ. Γιατί το *The feeding of the Five Thousand* θα αποδεικνυόταν το πρώτο επεισόδιο σε μια αλυσίδα δίσκων, βιβλίων, φυλλαδίων, φιλμ, συναυλιών και άλλων ενεργειών, όλων έξω και πέρα από τα εμπορικά κυκλώματα, που θα αποκτούσαν μεγάλη επιρροή στις αρχές της δεκαετίας του '80 στην Ύψιστη από την έφοδο του νεοφλελευθισμού εγγλέζικη κοινωνία. Ήταν οι CRASS.

Οι CRASS υπήρξαν μια ριζοσπαστική αναρχο-παισιωτική, φεμινιστική και vegetarian κολ-

λεκτίβα, της οποίας ο αντικομοφορισμός δεν κινήθηκε στη γραμμή των Pistols και την εκρηκτική καταστροφολογία του Rotten. Ήταν περισσότερο μια οπτική που συνδύαζε τον χίλιπο ιδεαλισμό, την ενεργητικότητα του punk, και μερικές από τις μεθόδους των καταστασιακών.

Το punk είχε ήδη χαρτογραφηθεί απροσδιόριστα με κέντρο τους Pistols το '76 και το '77. Ένα χρόνο μετά διάφορες μεταpunk μπάντες δεν θα έφεραν περισσότερο νεύρο σ' αυτόν τον κύκλο, αλλά περισσότερες αναζητήσεις. Ήταν η εποχή των Poison Girls, που ανέχονταν τις πολιτικές σεξουαλικότητας και της απειλευθέρωσης... των Pop Group που σχεδίαζαν το ξεπέρασμα της απελπισίας και της απαισιοδοξίας μέσα από μουσικές αναζητήσεις στα σταυροδρόμια της τζαζ με τους funk/punk συγχερασμούς... των Raincoats. Το διαφορετικό με τους CRASS ήταν πως η δημιουργία του γκρουπ και της κολλεκτίβας είχε για τους ίδιους έναν απλό, συγκεκριμένο και ξεκαθάρο λόγο: να αλλάξουν τον κόσμο.

Οι CRASS δημιουργήθηκαν σαν ένας σταθερός πυρήνας από 9 άντρες και γυναίκες, μουσικούς, καλλιτέχνες, κινηματογραφιστές και ακτιβιστές, που ζούσαν σε ένα κοινόβιο στο Essex. Παίρνοντας τις θεματολογίες τους από το εγγλέζικο περιβάλλον (αν και ένα μέλος της κολλεκτίβας, η Annie Anxiety ήταν από την αμερικνή) στράφηκαν περισσότερο γύρω από ζητήματα ταξικότητας και σχέσεων των φύλων. Κυρίως όμως αξιοποιώντας και διορθώνοντας τις εμπειρίες τους από το παρελθόν (ο Penny Rimbaud, ντράμερ και μέλος - κλειδί της ομάδας είχε υπάρξει χίπις ως τις αρχές της δεκαετίας του '70) οι CRASS επιχείρησαν και έφεραν σε πέρας έναν ανυπόθετο διαχωρισμό με τα punk γκρουπ που ανοίγοντας χάσμα ανάμεσα σε "θεωρία" και "πράξη" είχαν αρχίσει ήδη να ενδιαφέρονται για την επιτυχία: *cbs promote the*

clash / but it ain't for revolution, it's just for cash τραδουούσαν ειρωνικά για τους Clash που είχαν ήδη προλάβει να τραγουδούν μέσω της CBS *hah you think it's funny / turning rebellion into money*.

Οι σταθεροί στόχοι των CRASS δεν ήταν δύσκολο να βρεθούν. Η θρησκεία, η ανεργία, η πατριαρχία, οι οικογενειακές αξίες, το κράτος, ο πόλεμος, τα πυρηνικά, η εκμετάλλευση του τρίτου κόσμου, η καταστροφή του περιβάλλοντος, το εμπόριο κρέατος... τα περισσότερα έτσι κι αλλιώς μέσα στη θεματολογία του punk.

Από το ξεκίνημα των CRASS η διερεύνηση των εκφάνσεων της πατριαρχίας στάθηκε βασική - μέσα από μια τακτική ακραίων αναταραστάσεων της, τόσο ακραίων που σε μια περίπτωση οι εργάτες του εργοστασίου κοπής του δίσκου τους αφήθηκαν να "περάσουν" στο βινύλιο ένα συγκεκριμένο κομμάτι, αναγκάζοντας την μπάντα σε μια παράξενη λογοκοχία. Ήταν το *Reality Asylum*, ένα κομμάτι του 1979, φτιαγμένο από την Eve Libertine πάνω σε ένα κολλάζ ήχων, ένα κομμάτι που στους στίχους του συνδύαζε τη δομή της πατριαρχίας στη Δύση με τις βασικές δοξασίες των χριστιανών, για να καταλήξει στο ότι ο χριστιανισμός είναι το βασικό πλαίσιο του μιλιταρισμού και του μισογυνισμού:

HE / HE / HEAR US JESUS / YOU SIGH ALONE IN YOUR COCKFEAR / YOU LIE ALONE IN YOUR CUNTFEAR / YOU CRY ALONE IN YOUR WOMANFEAR / YOU DIE ALONE IN YOUR MANFEAR / ... ALONE IN YOUR FEAR / YOUR FEAR / YOUR FEAR / WARFARE / WARFARE /

ΑΚΟΥΣΕ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ / ΑΝΑΣΤΕΝΑΖΕΙΣ ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΟΥΤΣΟΦΟΒΙΑ ΣΟΥ / ΞΑΠΛΩΝΕΙΣ ΜΟΝΟΣ ΣΤΗ ΜΟΥΝΟΦΟΒΙΑ ΣΟΥ / ΚΛΑΙΣ ΜΟΝΟΣ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΟΦΟΒΙΑ ΣΟΥ / ΠΕΘΑΙΝΕΙΣ ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΟΒΙΑ

ΣΟΥ / ΜΟΝΟΣ ΜΕ ΤΟ ΦΟΒΟ ΣΟΥ / ΜΕ ΤΟ ΦΟΒΟ ΣΟΥ / ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ / ...

Δύο χρόνια μετά, το 1981, ένα πλήρες άλμπουμ της ομάδας αφιερωτόταν αποκλειστικά στις γυναίκες της φωνές. Το εξώφυλλο του *Penis Envy* δείχνει μπροστά μια κοίτη που σεξ μέσα στο κοιλί της, πίσω ένα εργοστάσιο επεξεργασίας κρέατος, κι εκεί υπήρχε ένα απόσπασμα από τη Βίβλο: "αυτά είναι τώρα κόκκαλα από τα κόκκαλά μου, και σάρκα από τη σάρκα μου: θα λέγεσαι γυναίκα". Φύλα και σεξουαλικότητες, κρέας και θάνατος, θρησκεία, όλα μαζί, στην αγαπημένη βασική ιδέα των CRASS, το *bricolage*. Σύμφωνα με την ίδια τη μπάντα: "το *Penis Envy* ήταν ένα ιδιαίτερα εμμηνητικό άλμπουμ. Ένα μεγάλο μέρος από τον σκληρό πυρήνα των γυναικών του *Greenham* (από το αντιπυρηνικό κίνημα των γυναικών, την κατασκήνωση και τις συγκρούσεις διαρκείας γύρω από το πυρηνικό εργοστάσιο) βρέθηκαν εκεί μέσα από το punk, μέσα από εμάς, μέσα από τον κόσμο στον οποίο απευθυνόμασταν".

Χρησιμοποιώντας μεθόδους των καταστασιακών οι CRASS κυκλοφόρησαν δύο προβοκατόρικες δουλειές τους, σαν πολιτικά τεχνάσματα. Στη περίπτωση ηχογράφησης μια παρωδία ενός ρομαντικού αγαποτραγουδιού (του "our wedding"), την κυκλοφόρησαν κάτω από το όνομα της ανύπαρκτης εταιρείας "Δημιουργικές Ηχογραφήσεις και Υπηρεσίες Ήχου", και κατάφεραν να πείσουν τους εκδότες του εφηβικού "ρομαντικού" περιοδικού *Loving* να μοιράσουν το σινγκλάκι δωρεάν μαζί με το έντυπό τους. Οι εκδότες κατάλαβαν το λάθος τους αργά, όταν εκατοντάδες αναγνώστριές τους έστειλαν εξοργισμένες πίσω το "δώρο".

Σε μια άλλη περίπτωση το σκάνδαλο ήταν πολύ μεγαλύτερο. Με τις *Thatchergate Tapes* οι CRASS ανατάτωνα την ψυχοπολεμική ηρεμία του αγγλικού κράτους, και τις εθνικά οριοθετημένες διαφορές σχετικά με τον πόλεμο στα Φώλλκλαντς. Με ένα πολύ προσεκτικό μοντάζ οι CRASS έφτιαξαν μια υποτιθέμενη τηλεφωνική συνομιλία ανάμεσα στον Ρήγκαν και τη Θάτσερ. Στη κασέτα η Θάτσερ ακουγόταν να αναλαμβάνει την ευθύνη για τη βίθση του Αργεντινικού πλοίου

Belgrano κατά τη διάρκεια του πολέμου, ενώ ο Ρήγκαν ακουγόταν να απειλεί πως θα χρησιμοποιήσει πυρηνικά όπλα σε ευρωπαϊκό έδαφος για να προστατέψει τις ΗΠΑ. Στη μαγνητοταινία αυτή οι CRASS είχαν εντάξει και πληροφορίες που δεν ήταν ευρύτερα γνωστές, πληροφορίες που είχαν αποκτήσει από ένα ναυτικό που βρισκόταν στα Φώλλκλαντς - περιλάμβαναν την βásiμη κατηγορία πως το αγγλικό καταδρομικό Sheffield (το οποίο καταστράφηκε από έναν εκοσει των Αργεντινών) θυσίαστηκε συνειδητά από τους επικεφαλής του αγγλικού ναυτικού για να προστατευτεί ένα κοινικό αεροπλανοφόρο στο οποίο βρισκόταν ο πρόργατος του αγγλικού θρόνου Αντρέας.

Όταν αυτές οι κασέτες κυκλοφόρησαν το σκάνδαλο διογκώθηκε ακόμα περισσότερο από την αντίδραση των εφημερίδων. Η μεγάλη κυκλοφορία Sunday Times, ανάμεσα σε άλλες, κατηγορήσε την KGB πως βρισκόταν πίσω απ' αυτήν την υπόθεση - ενώ ήταν η σκληρή δουλειά για τρεις μήνες του Pete Wright που είχε αποδειχθεί αποτελεσματική. Όταν καιρό μετά ο Observer κατάφερε να εντοπίσει τους πραγματικούς δράστες της προβοκατίας, δεν παρέλειψε να σχολιάσει πως "μια χούφτα punks γελιοποίησαν τη κυβέρνηση".

Η αλήθεια είναι πάντως πως οι CRASS έχοντας στο στόχαστρο των αγγλικό εθνικισμό στον πόλεμο των Φώλλκλαντς βρέθηκαν πολύ μόνοι, ακόμα και μέσα στην punk σσηγή. Και επικίνδυνα εκτεθειμένοι. Στην τοπική κοινωνία του Essex η πίεση σε βάρος τους ήταν μεγάλη. Τόσο ώστε όταν κυκλοφόρησαν το σινγκλ *Sheep Farming in the Falklands* και ύστερα (όταν έγινε γνωστός ο αριθμός των νεκρών εκεί) το *How does it feel (To be the Mother of a Thousand Dead)?* τα μέλη της κολλεκτίβας ένοιωθαν πως θα μπορούσαν ακόμα και να τους κάψουν ζωντανούς μέσα στο σπίτι τους.

Τελικά το τελευταίο κυκλοφόρησε χωρίς το όνομά τους, πράγμα που δεν τους γλίτωσε από το να γίνουν θέμα πολλών ερωτησίων στο κοινοβούλιο. Και προτροπών να "μούν

τα όρια στη δράση" τέτοιων τύπων που προσβάλλουν το έθνος...

Σε σχέση με ότι θα μπορούσε να θεωρηθεί punk αυθεντικόστα ητοι οι CRASS θα πρέπει να τοποθετηθούν στο κέντρο της. Χωρίς μεγαλόστομες διακηρύξεις που τις ακολουθούσαν μεγαλειώδεις υποχωρήσεις οι CRASS κατάφεραν αυτό που φανόταν το δυσκολότερο απ' όλα. Δεν γλύστησαν στις υποσχέσεις της μουσικής βιομηχανίας αν και είχαν τα απαραίτητα "προσόντα" και προστάτησαν την πολιτική και την καλλιτεχνική τους αυτονομία απ' όλες τις πλευρές. Εκεί που οι Sex Pistols πήραν στα σοβαρά τα "destroy" t-shirts τους, εκεί που οι Clash μετακινήθηκαν από το "I'm so bored with the usa" στο να φτιάχνουν το σάουντρακ για τη διαφήμιση της Levis, οι CRASS ξανάνοιξαν δυναμικά και σε έκταση το πολιτικό και πολιτιστικό σήμα που είχε εγκαταστήσει το punk.

Και έχει σημασία πως για να σταθούν έτσι δε κλείστηκαν στους τέσσερις τοίχους του κοινοβίου τους, ούτε οχυρώθηκαν σε μια αφανγκαρντιστική απαρτία. "Όργωσαν" την επικράτεια των πρώτων χρόνων του Θαταρισμού με τις δικές τους δυνάμεις, είτε με τους δίσκους τους, είτε με τις συναυλίες τους, είτε με τα φυλλάδιά τους, είτε με άλλες τους ενέργειες, και ακόμα και μέσα στην "ανεπισημη επιτυχία" τους στάθηκαν όσο μπορούσαν διακριτικά.

Η τελική ημερομηνία για το "στέδιο CRASS" ήταν το 1984. Ίσως η επιλογή της χρονιάς ήταν μια υπενθύμιση του Οργουελιανού ενδεχόμενου. Η τελευταία τους συναυλία πάντως δόθηκε προς τιμή των απεργών ανθρακωρύχων, στο Aberdare, τον Ιούλιο του 1984.

Ο ΤΣΑΜΠΟΥΚΑΣ ΜΕ ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΙΔΙΟ ΜΑΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΑΥΤΟΣ Ο ΡΟΥΦΗΤΡΑΣ...

ΡΟΥΦΗΤΡΑΣ Α.Ε.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΤΙ ΤΡΕΚΕΙ ΡΕ ΜΠΕΣΟ,

ΑΥΤΟΣ Ο ΚΛΟΟΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΗΣ ΠΟΥ ΟΛΗΓΕΙ... ΚΑΠΟΥ ΤΟΝ ΞΕΡΩ... ΡΕ ΕΥ ΒΙΝΑΙ...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ! Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ ΕΝΑΣ ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΗΣ

ΕΧΕΙ ΠΡΟ ΠΟΛΟΥ ΠΕΘΑΝΕΙ! ΒΕΛΛΑΛΟΥ Ο ΚΟΣ ΡΟΥΦΗΤΡΑΣ ΜΕ ΘΕΛΕΙ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΔΥΡΙΟ

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΒΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΤΗ ΤΟΥ ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ ΓΙΕ ΜΟΥ. Η ΤΑΣΙΚΗ ΠΑΛΗ

ΑΥΤΟ ΦΥΣΙΚΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑ: ΠΡΟΑΓΩΓΗ!

ΓΙΕΑ ΣΟΥ ΚΩΣΤΑ. ΑΥΤΗ Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΗΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΜΑΣ! ΑΛΛΑ ΔΕΥΤΕΡΟΧΕΙΡΩΣ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΤΡΕΒΙΩΣΕΙ... ΜΕ ΣΥΓ... ΑΛΛΑ... Ε ΚΑΤΑ...

ΑΕ ΑΦΗΘΕΜΕ ΟΜΩΣ ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΤΙΣ ΔΟΥΛΑΒΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ. ΑΠΟΥΕ ΔΕ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΜΑΓΕΥΡΕΥΕΙΣ. ΒΙΣΑΙ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ ΜΟΥ ΣΕ ΔΕΙΠΝΟ.

ΟΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ ΚΥΡΙΕ ΡΟΥΦΗΤΡΑ ΜΟΥ!

ΒΙΣΑΙ ΚΡΙΝΑ ΤΟ ΕΚΤΙΜΩ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΥΤΟ!

ΟΥΤΕ ΠΟΥ ΤΟ ΞΙΚΑ ΦΑΝΤΑΣΤΕΙ ΟΤΙ ΒΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ ΜΑΛΑΚΑΖΙ!

ΑΕΣ ΤΙΣ ΑΝΤΙΡΡΗΘΕΙΣ ΚΙ ΒΑΑ ΝΑ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΤΟΝ ΥΠΕΡΟΧΟ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ... ΕΓΩ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΣΟΥ ΣΤΟ ΔΕΩΙ...

Ο ΚΟΣ ΡΟΥΦΗΤΡΑΣ ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΑΒΕΥ ΒΕΩ ΓΙΑ ΦΑΓΗΤΟ ΑΠΟΥΕ!!!

ΤΩΡΑ ΝΑ ΤΟΥ ΣΠΑΣΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΚΑΙ ΝΑ ΒΡΩΝΗΩ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ Ή ΝΑ ΤΟΥ ΒΡΩΝΗΩ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΚΑΙ ΝΑ ΣΠΑΣΩ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ / ΙΔΟΥ Η ΑΠΟΡΙΑ

...Όπου η Βραζιλία γίνεται γνωστή πρώτα σαν αναδυόμενη αγορά και ύστερα σαν αναδυόμενος εφιάλτης για τους τζογαδόρους - και όχι για πραγματικότητες σαν αυτή δίπλα: το χρυσωρυχείο της Serra Pelada... Από που και πως λοιπόν "παράγεται" η αξία; Από τα σάλια των στιγμιαίων νεόπλουτων; Από τα bytes των "εντολών αγοράς και πώλησης"; Ενόσω η "ανάπτυξη" μοστράρεται σε δυο, τρεις βασικές λεωφόρους του virtual φανταστικού περί πλούτου, οι έρμηνοι που παράγουν ό,τι είναι πραγματικό απ' αυτόν τον πλούτο απλώνονται παντού. Της γης οι κολασμένοι δεν θα είναι πάντα "αόρατοι"...

ΤΥΜΠΑΝΑ

Αν είναι αλήθεια πως ένα εκατομύριο τουλάχιστον άτομα τζογάρον αυτή τη στιγμή στο χρηματιστήριο, τότε οφείλουμε να παραδεχτούμε πως ένα μεγάλο, μπορεί και το μεγαλύτερο, μέρος των "ιστορικών" μισθών είναι σε τέτοιο βαθμό ιδεολογικά διεφθαρμένα από τον μικροαστισμό ώστε όχι μόνο αγνοεί βασικά δεδομένα της ταξικής κοινωνίας, αλλά σκάβει ακόμα βαθύτερα τον λάκο των προλεταρίων.

Κάνουμε την αναφορά σε "ιστορικούς" μισθούς, επειδή απλούστατα, για να έχει κάποιος έστω και πέντε εκατομύρια σαν "κομμάδεμα" σε μια τράπεζα πρέπει να είναι σπιν "αγορά εργασίας" τουλάχιστον δέκα με δεκαπέντε χρόνια, με ότι αυτό συνεπάγεται. Αντίθετα, είτε θέλουν είτε όχι, οι νέοι μισθοί είναι αναγκαστικά έξω από το κόλλο. Δεν έχουν "συσσωρευμένα" ούτε καν "προσωπικά δάνεια" δεν μπορούν να πάρουν, για να τα τζογάρουν...

Πέρα από τις "οικονομικές συνέπειες" που θα έχει, όταν θα πέσει, αυτό το θεσμικό "αεροπλανάκι", πέρα δηλαδή από τον απόλυτο παραλογισμό των "ελλειδών κερδοφορίας" που δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα (εκτός φυσικά από το ότι οργανώνουν μια έσκαπη δυνατότητα κερδοφορίας των "πλουσιότερων" πακτών σε βάρος των "φτωχότερων", όπως ακριβώς συμβαίνει στην πόκα/υπάρχουν σοβαρά ζητήματα κοινωνικής συμπεριφοράς. Είναι σίγουρο πως όσο "κερδίζει" ο οποιοσδήποτε στο χρηματιστήριο, κερδίζει επειδή υπάρχουν μετά απ' αυτόν "νέοι παίχτες" - στην πραγματικότητα κερδίζει ο ένας σε βάρος του άλλου. Αυτό τώρα δεν φαίνεται ακόμα καθαρά - θα φανεί μόλις τελειώσει η πτήση των προσδοκιών.

Το ποίο θα είναι οι κύριοι κερδοσκόποι είναι σίγουρο. Αλλά το ότι ο μικροαστικός πόλεμος του είδους: ο καθένας εναντίον όλων εισάγεται με τέτοια ευκολία σε ένα υποσέκδιο της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, σαν μια χρηματιστηριακή εθνική ενόπλη, σημαίνει πως όταν ναυαγήσουν οι "προδοκίες για κέρδη" στο χρηματιστήριο, θα μεταφερθούν, με άλλους όρους, σε άλλα υποσέκδια.

Υποστηρίζουμε πως ο χρηματιστικός πυρετός στην Ελλάδα του 1999 είναι κατευνείαν συνέχεια του πατριωτικού πυρετού των Ελλήνων του 1992-1996, δεν είναι στην ουσία καθόλου αντίπαλος ο ένας του άλλου, και στην πραγματικότητα αποτελούν μαζικές συμπεριφορές γύρω από μια και ροδική κεντρική ιδέα: το πλούσιο.

Κάποιος είπε πως η κατάρρευση των τραπεζικών πυρηνών στην Αλβανία, πριν λίγα χρόνια, δεν ήταν η εξάρση μιας "υπανάπτυκτης" καπιταλιστικής κοινωνίας, αλλά ο κανόνας που θα επαναληφθεί στην καρδιά της "ανάπτυξης". Η επαλήθευση έχει έρθει τον τελευταίο ενάμισι χρόνο, σε όλον τον πλανήτη. Η διαφορά από περίπτωση σε περίπτωση έγκειται στις "αντιδράσεις" που έχουν και θα έχουν οι "προδομένοι μέτοχοι" του μαζικού χρηματιστικού παραδείσου, όταν θα ανακαλύψουν ο ένας μετά τον άλλο το πόσο "βρωχοί" απομένουν: ενώ οι εξεγερμένοι στην Αλβανία, μικροαστικοποιημένοι απότομα μέσα σε ένα συγκεκριμένο καθεστώς μπορούσαν να "υποθεθούν" πως η ατρία του φαλιρμαγμού ήταν η "ψευδής δημοκρατία" του Μπερλιού, και να ζητήσουν έτσι, αόριστα, μια περισσότερο ορθολογική δημοκρατία, οι "προδομένοι" του αναπτυσσόμενου (προσοχή: και πολιτικά) καπιταλιστικού κόσμου (και ανάμεσά τους οι Έλληνες) δεν θα έχουν κανένα λόγο να στραφούν, σαν "προδοκία" στην ακόμα "περισσότερη δημοκρατία".

Καν οι εξεγερμένοι στην Αλβανία στράφηκαν σε μια αναδιανομή λεηλατώντας τους κοινώνους τους "πλούσιους", οι αναπτυσσόμενοι "χαμένοι" παίχτες δεν θα λεηλατήσουν τον πλούτο των κερδοσκόπων συμπακτών τους. Θα στραφούν να λεηλατήσουν, "δημοκρατικά οργανωμένοι", ακόμα περισσότερο, την ζώνη της επιρροής τους. Τον πραγματικό κόσμο, όπου τα "κέρδη (μπορούν να) είναι πραγματικά... Γιατί; Γιατί θα νοιώθουν αρκετά δυνατοί για να εξάγουν την αθλιότητα τους...

Αποδεικνύεται πως ο "νεόπλουτος" και ο "νεοπατριώτης", σαν φιγούρες, δεν είναι αντίθετοι. Αλλά δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Και το ζήτημα είναι, όσο περνάει ο καιρός, πιο επιγόνος: πως θα φιλακτούμε από αυτούς;

Ντερμίνια, δώσε μια βοήθεια.

Γνωρίζω τον Π. στα είκοσι, δεν έχω σκεφτεί ακόμα πολλά, μάλλον μπορεί και τίποτα. Αυτός εικοσιένα, ή μπορεί κάτι λίγο παραπάνω. Έχει κάτι γοητευτικό, τον ζηλεύω. Μια μυστική, αδικαιολόγητη αυτοπεποίθηση, μια προκαταβολικά αδιόρατη ειρωνεία; αυθάδεια; ... κοίτα λοιπόν, κοίτα λοιπόν: ό,τι και να ναι αυτό που κουβαλάει ο Π. το κουμαντάρει μέσα σε κάτι που πληγώνει, σε ένα κορμί παραμορφωμένο, εξόν του κεφαλιού και των χεριών. Πολυμελιτίδα. Έχεις ακούσει τίποτα; Λέω "κοίτα λοιπόν" γιατί αλλιώς στα είκαθε πει τα πράγματα. Αυτή. Κοίτα με γοητισμένο βλέμμα, μόνο αυτό πρέπει, την πιο δύσκολη τέχνη, την τέχνη του πείσματος της ζωής, την τέχνη του ατέλειωτου, και ατέλειωτα όμορφου θράσους που δεν μπορείς να το πιάσεις από πουθενά, γιατί από εκεί που ξεκινάει κι εκεί που στέκεται δεν μπορείς να διαβείς. "Είσαι μικρός δικέ μου, είσαι πολύ μικρός απέναντι στη δύναμη της αδυναμίας!" - αυτό μαθαίνω.

Μιλώ με τον Π., κάνουμε παρέα για καιρό πολύ. Το κτυπημένο κορμί δεν υπάρχει, δεν υπάρχει... Δεν υπάρχει να το λυπηθείς, δεν υπάρχει να το οικτοίρεις, δεν υπάρχει να το ελεήσεις. Γάμπος τους ελεεινούς ανθρωπισμούς πίσω απ' όπου έμαθες να κρύβεις τη δειλιά της αρτιότητας. Οχι. Υπάρχει ο Π., μια αισθανόμενη γροθιά, μια σκληρή διαγώνιος απέναντι, της οποίας την ένταση και την έκταση δεν πιάω, το ξέρω, γιατί εγώ διαθέτω μονάχα μία διάσταση, την παταόδοξη κατακόρυφο ενός κανονικού σώματος. Υπάρχει ο Π., και η καρδιά του ξέρει πως και τι, όταν επιβάλλει την παρουσία του όπως εκείνος θέλει... η καρδιά του ξέρει τι και πως όταν ελέγχει την ύλη του, την υλικότητά του, τόσος θα μικροκαμωμένος, που δεν μπορείς να ξεφύγεις, να μην τον σεβαστείς. Απόλυτα. Σερά. Αναπαρία; Τίνος; Μαθαίνω την δικιά μου αναπαρία, την άλλη κρυφή α-τέλεια, του "κανονικού". Ξέρεις τι γίνεται: αυτό που κουμαντάρω από τα κύτταρα μου προέκυψε - δεν τόφτιαξα μόνος μου. Βλέπω τον Π. καθώς απομακρύνεται στο δρόμο, ανηφορίζοντας για τα λεωφορεία. Λέω: να ο άνθρωπος. Όχι η ετοιμαζιδική βάλισσα με τα κόκκαλα, τις σάρκες, τα καπρίσια, τις μωροβεβαιοτήτες, την έπαρση της αθανασίας, τόσο "σιγουρη" μα και τόσο εκτεθειμένη... Αλλά η ατέλειωτη πρόκληση. Πρόκληση παντού. Πάντα στο κόκκινο. Ο Π. μου μαθαίνει - του είναι εντελώς αδιάφορο αυτό, έτσι πρέπει - το τί είμαι, τί έχω δικαίωμα να είμαι και τί όχι, καθώς βηματίζει αργά, ασύμμετρα, στο στενό πάνω απ' την πλατεία. Πέφτουν μερικά λέπια από τα μάτια μου, φεύγει λίγο διλητήριο από τις αθώωτες. Πολυμελιτίδα. Ξέρεις τίποτα;

Ο καιρός περνάει Ντερμίνια, έτσι κι αλλιώς. Μπαίνω στο καφενείο. Σκαλώνω σε μια μικρή γκαλερί καλοσημασμένων αρσενικών οβέρκων. Οι σύντροφοι πέρασαν ομαδικά στη δικαιοδοσία των πολεμικών τεχνών. Με τα κορακίστικα ονόματα. Ξέρεις τίποτα;

Έλα τώρα γαμημένε μου εαυτέ, και βρες μια πολιτική, μια ιδεολογία, μια μαλακία, βρες μια στέγη τέλος πάντων που να χωράει τη μελαγχολία που λιποτάκτισε κι άρχισε να κάνει νούμερα στα γυμναστήρια, να χωράει λέω αυτήν της τα λούσα και τα καμώματα, και μαζί να χωράει την ειρωνική σκληρότητα, την αυθάδεια ενός κορμίου παραμορφωμένου. Βρες μια ζυγαριά, ένα μέτρο, κάτι τις που να κρίνει τις στιγμές. Πες μου, τραγούδα, κόρεψε, ούρλιαξε, σπάσα όλα, ή μόνο κάτσε γαμημένε μου εαυτέ και κάνε κάτι για το οικειοθελές πρήξιμο των μύλων που είναι τώρα πάνω στη σκανιά, στη σκανιά της παρέας, του δρόμου, του δωματίου, της πόλης, του καθρέφτη. Σ' έχω στο χέρι: ξέρω ότι έμαθες. Εδώ είναι στρατόπεδο, ιδιωτικοποίηση του μιλιταρισμού, δεν είναι παίξε γέλασε. Βυθίζομαι στα παρασκίνια αυτού του άνοστου, δειλού θεάτρου, προχωρώντας τον λαβυρίνθο των δικών μου κυττάρων. Ναι τα τάχα φάλτσα όσα έχω καταλάβει;

Αν ο πατέρας του Π. είχε κάποια λεφτά, τότε θα είχε στείλει κατευθείαν τον ενόχ χρόνο τότε Π. στο εξωτερικό... όταν κτύπησε το κακό. Εκεί θα γιαιρευόταν, προλάβαιναν, δεν θάμεναν σημάδια. Ο πατέρας του Π. ήταν εργάτης - μερόκαμα. Ζήτησε ένα δάνειο απ' το αφεντικό - σιγά... Η ειρωνεία είναι πως ύστερα από χρόνια ο Π. βρέθηκε στην ίδια σχολή, στην ίδια φουρνιά, με την Α., την κόρη εκείνου του αφεντικού. Δυο κόσμοι... ο γιλιός του εργάτη με την δύσκολη περπατησιά πέρασε όλα τα εμπόδια

Η καλοαναθρεμμένη Α., την βλέπω, έχει την λεπτή υπεροψία, την ακαμψία, και μια μικρούλα δόση υστερίας - όλα από καταγωγή. Η ζωή της μέχρι εδώ περνάει by. Αλλά μπροστά στον Π. χαμηλώνει το βλέμμα... ξέρει γιατί. Εκείνος πάλι κοιτάει στα ίσα, με λίγη παραπάνω παιχιδιάρικη σκληρότητα. Στα ίσα και από ψηλά. Οχι, αυτό δεν προβλέπεται από την ταξική παλι, ούτε από το μελόδρομα της τύχης. Είναι ζωικό, κυτταρικό, κομμάτι. Είναι η θερμή πραγματικότητα: η ευκολία να χαμηλώνει τα μάτια. Να κοιτάει αλλού. Να ντρέπεται. Ξέρεις τίποτα;

Στο καφενείο βλέπω τους λίγο δύσκαμπτους και πολύ ανέκφραστους γυμνασμένους ώμους. Είναι μια αριστοκρατία της σάρκας, έτοιμη να παλέψει λέει. Αλλά σε ποιάν αρένα; Άμα πιάσεις την πληρότητα του σώματος, ο' αυτόν το κόσμο της αρτιότητας, δεν έχεις πιάσει το λαχείο; Την προκαταβολή της αθανασίας, της αιωνιότητας, δεν ξέρω τί, όχι πες μου σύντροφε τί υπόσχεται ο γαλαξίας του γυμναστήριου; Για την δύναμη δεν είναι ο ιταλκάς; Την δύναμη των δυνατών, Πώς νόμιζα ότι αυτό ήτανε των αλλωνών; Πώς νόμιζα ότι εμείς είμαστε ελλείψεις από πεποίθηση;

Λοιπόν κοίτα: μάθημα ανατομίας. Αυτό εδώ είναι το στομάχι: πεινάει, και προσπαθεί ο καθένας, η καθεμία να το χορταίνει... Εδώ πιο κάτω είναι το φύλο: πεινάει κι αυτό, για έρωτα, για τρυφερότητα... Πιο πάνω είναι το κεφάλι: θέλει τα δικά του φαγώσιμα, διαφορετικά η νηστεία της σκέψης γεννάει κέρατα. Κι αυτό είναι η καρδιά: αυτή εδώ όσο περισσότερο πεινάει τόσο περισσότερο ακόρταχη γίνεται. Την ταϊζουμε όσο περισσότερο μπορούμε για να της ανοίγει όλο και πιο πολύ η όρεξη. Για δίκιο. Ξέρεις σύντροφε ποιόςμυς δεν καταλαβαίνει τίποτα από πολεμικές τέχνες; Ξέρεις ποιόςμυς δεν καταλαβαίνει τίποτα από πολυμελιτίδα; Ξέρεις ποιόςμυς φεύγει τελευταίος; Ξέρεις σύντροφε τίποτα;

Δε λέω κουβέντα. Το βουλώνω. Μου το βουλώνουν οι σύντροφοι Ντερμίνια. Αυτοί που νόμιζα πως είμασταν όλοι κι όλες μια αίρεση, ο' εκείνη τη μεριά των πραγμάτων όπου πέφτει η σκά του Π. - δεν ξέρω αν μ' εννοείς; Νόμιζα ότι είχαμε ορκιστεί πως οι αιτίες μας θα ανθίζουν και ο' εκείνο το δύσκολο κύμα. Νόμιζα ότι είχαμε ορκιστεί να μάθουμε την τέχνη της σκληρότητας και της τρυφερότητας στα πεζοδρόμια, από τους ανυπόταχτους, πεινασμένους μυς μας. Νόμιζα πως δεν θα φουσκώναμε ποτέ, ούτε σαν παλαιότες ούτε σαν παγώνια, νόμιζα ότι δεν θα χορταίναμε ποτέ, νόμιζα ότι δεν θα μας ένοιαζε καμιά φτηνή σωτηρία, καμιά ιδιωτική διέξοδος, νόμιζα πως είχαμε ορκιστεί στα πάθη και στις ατέλειες. Νόμιζα πως είχαμε ορκιστεί πάνω στις πληγές μας.

Να σου πω τι νομιζώ τώρα; Όσο μακρύνει η από δω μεριά τόσο λιγότερο χωράνε συμβιβασμοί. "Πρέπει να κόψεις γέφυρες" μου 'πε ένα απόγευμα κάτω από το Στρέφη ο Π. - ήμουν καλά που ο κολλητός μου είχε ερωτευτεί τη μοτοσυκλέτα του. Και την έβαζε πάνω απ' όλα.

Μούδειξε το δρόμο η κουβέντα του, του το χρωστώω: είναι τέχνη να είσαι αδύνατος, να είσαι ατελής, να μη σε τελειώνει μια υπόσχεση, ένα πράγμα, ένα παρομύθι, ένα θαύμα πρόσυχο, μια ελεεινή ευκαιρία, είναι τοαμπουκάς, είναι τέχνη ζωής κι όχι ατύχημα. Εκεί είναι η αρχή.

Κι ακόμα μαθαίνω.

